Redacțiunea, Administrațiunea, și Tipografia:
Brașovŭ, piața mare Nr. 30.

Scrisorĭ nefrancate nu se primesc. — Manuscripte nu se retrimetŭ.

INSERATE se primesc la Administrațiune în Brașovŭ și la următórele Birourĭ de anuncĭurĭ: în Viena: *M. Dukes, Heinrich Schalek, Rudolf Mosse, A. Oppeliks Nachfolger; Anton Oppelik, J. Danneber*, în Budapesta: *A. V. Goldbergerg, Ekstein Bernat*: în Bucurescĭ: *Agence Havas*, Succursale de Roumanie; în Hamburg: *Karolyi & Liebmann*.

Prețulŭ inserțiunilorŭ: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială.

Reclame pe pagina a 3-a o seriă 10 cr. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

(NUMĔRŬ DE DUMINECĂ 8)

„Gazeta“ iese în fiă-care ḑi.

Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un anŭ 12 fl., pe șese lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Dumineca 2 fl. pe anŭ.

Pentru România și străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Dumineca 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.

Abonamentulŭ pentru Brașovŭ
la administrațiune, piața mare, Tĕrgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ și inserțiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 39.—Anulŭ LVIII. **Brașovŭ, Duminecă, 19 Februarie (3 Martie)** **1895.**

„Suntŭ și învĕțătorĭ românĭ!“

Brașovŭ, 18 Februarie v. 1895.

Până acuma miniștrii unguresci s'au sfiitŭ de a mărturisi, că ei privescŭ legile bisericescĭ-politice ca unŭ mijlocŭ pentru maghiarisare. Wekerle, cu soții sĕi din fostulŭ ministeriu s'au feritŭ celŭ puținŭ de a da de golŭ meschinulŭ planŭ, ce se urmăresce față cu confesiunile și naționalitățile nemaghiare.

Guvernulŭ Banffy însĕ se arată mai puținŭ sfiiciosŭ decâtŭ guvernulŭ Wekerle și urmașulŭ lui Hieronymi, ministrulŭ de interne Perczel o spuse verde și fără de nicĭ o rușine în dietă, vorbindŭ despre esecutarea legii privitóre la matriculele civile, că, ḑeu, scopulŭ lui este de a maghiarisa.

Étă cum s'a petrecutŭ lucrulŭ în ședința de Joi a camerei deputațilorŭ:

Mai mulțĭ deputațĭ au susținutŭ în vorbirile lorŭ, ținute cu ocasiunea desbaterei asupra bugetului pentru 1895, că mĕsurile, ce vrea sĕ le ia guvernulŭ pentru introducerea matriculelorŭ de statŭ nu suntŭ îndestulitóre și nu potŭ duce la scopŭ, că notarii comunalĭ nu vorŭ fi în stare a purta matriculele cum se cade, și că planulŭ ministrului de interne, de a însărcina cu conducerea matriculelorŭ de statŭ și învĕțătorĭ dela școlele poporale, e nenorocitŭ și nerealisabilŭ.

Cu deosebire în ce s'atinge de învĕțătorĭ s'a ḑisŭ, că pe lângă aceea, că ei s'ar înstrăina dela chiămarea lorŭ adevĕrată, nu potŭ fi numițĭ ca purtătorĭ de matricule din simpla causă, că legea de școle dela 1868 opresce apriatŭ ca ei „sĕ priméscă unŭ altŭ oficiu“, afară de celŭ învĕțătorescŭ.

Ministru Perczel, apărêndu-se în contra acusărilorŭ, ce i s'au făcutŭ, ḑise, că idea de a se aplica și învĕțătorĭ la conducerea matriculelorŭ au avut'o mai înainte Hieronymi și comisiunea, care a esaminatŭ legea. Nimĕnui din comisiune nu i a venitŭ în minte sĕ ḑică, că învĕțătorulŭ nu póte fi conducĕtorŭ de matricule. Legea dela 1868 ḑice în adevĕrŭ, că învĕțătorulŭ „nu póte ocupa altŭ oficiu“, dér conducĕtorulŭ de matricule nu ocupă unŭ oficiu, ci este numai unŭ funcționarŭ însărcinatŭ cu agende de statŭ. Elŭ este privitŭ ca funcționarŭ publicŭ, fiindŭ rĕspundĕtorŭ, dér legea nu ḑice, că este funcționarŭ publicŭ.

Declarațiunile aceste ale ministrului de interne au fostŭ primite de cătră oposiția cu protestărĭ și cu sgomotŭ, ér ministrulŭ rĕspunse, că tocmai nemulțumirea acésta ilŭ face a crede, că esecutarea câtŭ mai grabnică a acestei legĭ va fi unŭ factorŭ însemnatŭ pentru *pacificare.*

Și cum își închipuesce d-lŭ Perczel acéstă pacificare prin legea asupra matriculelorŭ de statŭ, care, ḑice, va intra în vigóre încă în luna lui Septemvre a anului curentŭ?

Étă cum.

Deputatulŭ Bartha combătŭ din nou părerea ministrului, că purtătorulŭ de matricule nu e funcționarŭ publicŭ, și ḑice, că limba maghiară tot-déuna pe acei indivizĭ, pe carĭ îi numesce guvernulŭ, îi plătesce din visteria statului, și a cărora funcțiune e de statŭ, i-au numitŭ funcționarĭ publicĭ.

Atuncĭ ministrulŭ Desideriu Perczel ḑise:

„Vĕdŭ că d-lŭ Bartha *nu m'a înțelesŭ, n'a înțelesŭ ce vreau eu, ce intențiunĭ am*, căcĭ de m'ar fi înțelesŭ aș fi așteptatŭ *ca în loculŭ sĕ-mĭ facă imputărĭ, sĕ mĕ laude.* Ei bine, **intențiunea mea este ca purtarea matriculelorŭ sĕ fiă unŭ mijlocŭ pentru maghiarisarea învĕțătorilorŭ** acolo unde nu-'mĭ stă la disposiția altŭ mijlocŭ, *căcĭ doră matriculele trebue sĕ se pórte în limba maghiară*“.

Nic. Bartha strigă: **„Suntŭ și învĕțătorĭ românĭ!“**

Da- ḑĕu, suntŭ și învĕțătorĭ românĭ! și încă mulțĭ! Dér aceștĭ învĕțătorĭ mai au în pepturile lorŭ și o inimă, care bate fierbinte pentru limba și națiunea lorŭ, și mai este o biserică și o națiune românéscă, care va veghia, ca sĕ nu fiă înveninatŭ simțulŭ lorŭ românescŭ, sĕ nu fiă sdruncinată credința cătră neamulŭ lorŭ și sĕ nu fiă omorîtă iubirea și însuflețirea lorŭ pentru limba și cultura română!

Revistă politică.

Ḑiarele maghiare, cu ocasiunea morții *archiducelui Albrecht*, din nou au doveditŭ, de ce soiu este simțĕmêntulŭ lorŭ dinasticŭ. *„Pester Lloyd“*, care are mulțĭ abonențĭ în armată, nu póte fi luatŭ în considerare. *„Magyar Hirlap“* și *„Pesti Naplo“* însĕ, carĭ se dau ca tălmacii adevĕratului maghiarismŭ, au publicatŭ necrológe despre archiducele Albrecht, din carĭ nu rĕsufiă iubirea cătră casa domnitóre. *„Nu putemŭ sĕ dămŭ espresiune simțĕmintelorŭ, carĭ nu suntŭ adevĕrate“*, cu aceste cuvinte își începe „Magyar Hirlap“ articolulŭ, ér „P. Naplo“ spune, ca o dojană despre rĕposatulŭ mareșalŭ, că elŭ a trăitŭ *„numai“* pentru împĕratulŭ și domnulŭ sĕu. Espresiunile, ce le folosescŭ diarele ultra-oposiționale maghiare, nicĭ că suntŭ de reprodusŭ. Suntŭ fapte aceste, carĭ aruncă o lumină fórte caracteristică asupra raporturilorŭ dintre Maghiarĭ și dinastiă.

*

In mĕsura, cu care *Maghiarii* își continuă politica lorŭ de nimicire barbară contra celorlalte națiunĭ din Ungaria, crescŭ la tóte națiunile culte ale Europei *simpatiile pentru Slavii și Românii* asuprițĭ de Maghiarĭ, ḑice ḑiarulŭ *„Parlamentär“* din Viena. Maghiarii trebue sĕ o simtă, că în timpŭ ce crescŭ simpatiile pentru popórele nemaghiare din Ungaria, tot-odată se întêmplă și isolarea Maghiarilorŭ, și că într'o ḑi, când politica lorŭ revoltătóre și brutală față cu Slavii și Românii din Ungaria va fi osêndită în generalŭ de tótă lumea cultă, în fine vorŭ fi silițĭ sĕ recunóscă *drepturile naționale* ale Slavilorŭ și Românilorŭ. Simpatiile pentru Ungaria la tóte națiunile suntŭ în scădere, ceea ce apare mai evidentŭ din pressa streină. Sperămŭ, că va veni ḑiua, când ele vorŭ ajunge sĕ fiă zero.

*

Dieta unguréscă desbate asupra budgetului pentru anulŭ 1895. In ședința dela 28 Februarie a luatŭ cuvêntulŭ și ministrulŭ de interne *Perczel* Dezsö, care între altele a vorbitŭ despre *esecutarea legei matriculelorŭ de statŭ.* Ministrulŭ ḑise, că guvernulŭ și-a propusŭ seriosŭ, ca sĕ esecute acéstă lege încă în cursulŭ anului 1895. Acésta vré s'o facă cu atâtŭ mai vîrtosŭ, ca „sĕ restabiléscă pacea între confesiunĭ“, căcĭ amânarea esecutării legii „n'ar mulțămi pe nimenĭ“. In Septemvre așadéră se va pune în vigóre acéstă lege. Organele, prin carĭ o va esecuta, suntŭ *notarii și învĕțătorii* potrivițĭ pentru acésta. Vorŭ fi aplicațĭ *3600 conducĕtorĭ de matricule*, cădêndŭ pe fiă-care în sĕptĕmână 5—6 casurĭ de imatriculare, prin urmare fórte ușorŭ potŭ sĕ-șĭ îndeplinéscă funcțiunea. Ministrulŭ se minunéză, că a fostŭ atacatŭ, din causă că vré sĕ aplice și învĕțătorĭ la conducerea matriculelorŭ. Ataculŭ înse nu este basatŭ, deóre-ce, ḑice el, legea nu opresce aplicarea învĕțătorilorŭ la o asemenea funcțiune. In casulŭ acesta, învĕțătorulŭ nu este amploiatŭ ci numai unŭ funcționarŭ încredințatŭ de statŭ cu îndeplinirea unorŭ agende. Séu doră nu suntŭ mulțĭ învĕțătorĭ, carĭ suntŭ și magistri postalĭ, inspectorĭ etc.? — Va sĕ ḑică ministrulŭ Perczel va angaja o gardă de dascălĭ unguresci, carĭ sĕ maghiariseze numele familiilorŭ nemaghiare.

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS.“

Rĕsplata iubirei fiescĭ.

(Fine.)

Indată după cele două întêmplărĭ, Augusta, îmbrăcată cu o haină veche, cu pachetulŭ de pĕrŭ strinsŭ la pieptu-i sbocotitorŭ, alergă cătră localulŭ friserului curții, care era cam de regulă cercetatŭ de musafirĭ din aristocrația înaltă; ba câte-odată venia însușĭ Impĕratulŭ Iosifŭ II, și în grabă lăsa a 'i-se ordina câte-ceva la frisura sa.

Intrată în salonulŭ celŭ pomposŭ de frisatŭ, ea deveni timidă, așa încâtŭ salutarea ei abia se auḑi... Privindŭ în direcțiunea din câtrău fu resalutată într'unŭ tonŭ amicabilŭ, o cuprinse o spaimă óre-care; era desamăgită, deóre-ce unica persónă, ce de presentŭ se afla în fundulŭ salonului, nu era friserulŭ curții, ci unŭ altŭ bărbatŭ, dênsei necunoscutŭ, îmbrăcatŭ într'unŭ căputașŭ de colóre sură.

Surprinsă de acéstă împrejurare, ea ilŭ întrebă, că este doră vre-unŭ încredințatŭ alŭ friserului curții, la care întrebare respectivulŭ rĕspunse zimbindŭ:

— „Da! eu suntŭ girantulŭ friserului; spune-mĭ, te rogŭ, cu ce-țĭ potŭ servi?“

— „Afacerea mea este de așa, încâtŭ mai bucurósă așĭ comunica-o domnului friserŭ în persónă“, rĕspunse Augusta cu sfiélă.

— „Te rogŭ, aibĭ încredere în mine și fi fără reservă, deóre-ce eu sunt autorisatŭ a îndeplini orĭ-și-ce afacere“.

Și din trăsurile fetii sale vorbia o inimă atâtŭ de bună și deschisă, încâtŭ Augusta începŭ a simți o înclinare și încredere fiiéscă, și nu mai tăinui împrejurarea, ce o aduse aicĭ; scóse decĭ pĕrulŭ din hârtie, îi spuse, că e alŭ sĕu propriu, și acuma, avêndŭ lipsă, vré sĕ-'lŭ vêndă friserului, care mai 'nainte a fostŭ îmbiat'o cu 20 galbinĭ.

La acestea presupusulŭ girantŭ, în tonŭ posomoritŭ, îi ḑise:

— „De sigurŭ numai d'aceea țĭ-ai răpitŭ podóba cea mai frumósă a capului, pentru-ca sĕ-țĭ cumperĭ giuvaere și alte d'acestea, și de aicĭ se vede, că numai fala te-a îndemnatŭ la o faptă așa de nemilósă“.

Imputarea acésta o atinse până în adênculŭ inimiĭ, și acoperindu-șĭ fața, începŭ a plânge cu amarŭ ca o desperată. Girantulŭ se înfioră de plânsulŭ celŭ pĕtrundĕtorŭ alŭ copilei și se încercă a o mulcomi. O rugă sĕ ocupe locŭ pe canapea și începŭ a-o întreba, cu vorbe atâtŭ de blânde, încâtŭ inima-i sdrobită de atâtea necazurĭ începŭ a i-se mai ușura și se liniști... Apoi îi povesti multe de tóte, ba i-a descoperitŭ chiar și iubirea sa ferbinte, ce o nutria cătră Leopoldulŭ sĕu, feciorulŭ neguțătorului celui avutŭ. Când ajunse la destăinuirea adênculuĭ inimiĭ sale, la acelŭ punctŭ, unde cu sinceritate fiiéscă îi enară, că tatălui sĕu neputinciosŭ i-s'a detrasŭ simbriĭóra-i amărîtă, fără a i-se acorda o pensiune baremĭ câtŭ de modestă, atuncĭ fața streinului se înroși ca para focului și într'unŭ tonŭ emoționatŭ ḑise:

— „Așa ceva n'a fostŭ și nicĭ că a pututŭ sĕ fiă intențiunea Impĕratului; legea aceea are valóre numai pentru avuții cei desfrânațĭ și fără capacitate, însĕ nu și pentru veteranii cei binemeritațĭ“.

Apoi când îi povesti mai departe, că din causa uniformei învechite, ce o mai avea, tatălŭ sĕu n'a putŭtŭ căpĕta audiența cerută la Impĕratulŭ, și că unŭ cavalerŭ de curte și-a consideratŭ de murdărită blusa, când s'a atinsŭ de tatălŭ sĕu, presupusulŭ girantŭ de afacerĭ alŭ friserului sări oblu 'n susŭ, strigândŭ: „Nu pentru unŭ bravŭ oficerŭ, care sufere lipsă și fóme, este rușine o uniformă rea, ci pentru statŭ; Impĕratulŭ ar trebui sĕ se rușineze, decă tóte acestea s'ar fi întêmplatŭ cu scirea lui! La casŭ contrarŭ eu așa credŭ, că elŭ ar fi datorŭ sĕ facă dreptate“.

Cu înfiorare privi Augusta la acéstŭ bărbatŭ, care 'i se părea ca eșitŭ din fire. Când însĕ îi enară, la provocarea lui, mai departe, că pĕrulŭ și l'a tăiatŭ pentru ca pe banii de pe elŭ sĕ comandeze o uniformă nouă pentru mâhnitulŭ sĕu tată streinulŭ d'odată îi depărtă învălitórea de pe capŭ, éră Augusta cu o grație virginală sta uimită înaintea lui cu obrajii roșii, ca văpaia focului. Atuncĭ streinulŭ depuse pe frunte-i unŭ sărutŭ linŭ, și înmânându-i o pungă de galbinĭ, îi ḑise: „Trebue, că ai fostŭ fórte frumósă și ți-a statŭ fórte bine cu pĕrulŭ celŭ blondinŭ, care însĕ l'ai adusŭ jertfă pe altarulŭ iubirii fiiescĭ; servéscă-țĭ de garanță promisiunea mea, că tatălui D-Tale i-se va face dreptate“.

Amuțită, prinse Augusta mâna strei-

Inmormêntarea archiducelui Albrecht.

Marția trecută s'a severșitŭ cu mare pompă militară inmormêntarea archiducelui *Albrecht*, la care a luatŭ parte și împĕratulŭ Germaniei *Wilhelm*. Acesta a sositŭ la Viena în 26 l. tr. la 11 óre diminéța la gara de Nordŭ, unde era înșirată o companiă de onóre. A fostŭ primitŭ de împĕratulŭ *Franciscŭ Iosifŭ* și de toțī archiducii, carī purtau uniforma germană, de prințiī germanī și de deputațiunile militare germane. Impĕrații s'au sărutatŭ de mai multe orī într'unŭ modŭ fórte cordialŭ. Impĕratulŭ Wilhelm a salutatŭ de asemenea în modŭ fórte cordialŭ pe archiducii și prințiī germanī. Cei doi suveranī s'au dusŭ apoi împreună la Hofburg, salutațī de o mulțime imensă.

La 3 óre după amédī împĕratulŭ Franciso Iosifŭ, împĕratulŭ Wilhelm, prințiī, trimișii estraordinarī și deputațiunile străine s'au dusŭ la biserica din Hofburg, unde corpulŭ decedatului archiduce a fostŭ binecuvêntatŭ de preotulŭ bisericei de acolo. Apoi s'a formatŭ cortegiulŭ funebru. Carulŭ acoperitŭ cu postavŭ roșu, era trasŭ de 6 cai surī, cortegiulŭ era deschisŭ de valețī și pagī cu facle, apoi veniau gărdile corpului pe josŭ și călare. Suveranii, prințiī, generalii și toțī oficerii garnisónei din Viena urmau. Cortegiulŭ a trecutŭ prin Hofburg, Burg, Ring, strada Operei până la biserica Capuținilorŭ, unde se află cripta familiei imperiale. Acolo așteptau prințesele, trimișii estraordinarī, miniștrii și corpulŭ diplomaticŭ. Cosciugulŭ a fostŭ pusŭ pe unŭ catafalcŭ. Ceremonia a fostŭ oficiată de cardinalulŭ *Gruscha*, care a datŭ binecuvêntarea solemnă.

Cosciugulŭ însoțitŭ de prințulŭ de Hohenlohe, mare măestru alŭ curții, și de funcționarii casei defunctului, a fostŭ apoi dusŭ în criptă, ér cheia coșciugului a fostŭ predată superiorului bisericei Capuținilorŭ.

Persónele, carī urmau carulŭ funebru, erau: Impĕratulŭ Franciscŭ Iosifŭ cu împĕratulŭ Wilhelm, marele duce Vladimir alŭ Rusiei cu ducele d'Aosta din Italia, prințulŭ George de Saxa cu prințulŭ Arnulfi alŭ Bavariei; apoi ceialalțī prințī străinī și mareșa'ulŭ Martinez Campos, care represenla pe nepóta defunctului, pe regina Spaniei. Veniau apoi rudele de aprópe ale defunctului, adecă: archiducii Frederic, Eugeniu și Carolŭ Stefanŭ; ducii Albert, Robert și Nicolae de Würtemburg; în fine ceialalțī archiducī. Impĕratulŭ Wilhelm, marele duce Vladimir, prințiī George de Saxa și Arnulph alŭ Bavariei purtau uniforma austriacă.

Nici-odată nu s'a vĕdutŭ la Viena o îndesuélă așa de mare; numĕrulŭ asistenților s'a urcatŭ la 400 mii persóne. Pe óre-care puncte drumulŭ era primejdiosŭ; cordonulŭ militarŭ a fostŭ ruptŭ de ouĕorī, însĕ nu s'a produsŭ nicī unŭ accidentŭ gravŭ.

Cortegiulŭ militarŭ era închisŭ de 39 batalióne și 7 escadróne.

Membrii Asociațiunei.

La încheiarea anului 1894, Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului românŭ avea: 58 membri fundatorī, 136 pe viéță și 665 ordinarī. Impărțițī după despărțăminte, cum îi aflămŭ în numĕrulŭ mai nou alŭ „Transilvaniei“, organulŭ Asociațiunei, ei se presentă ast-feliu:

1. *Brașovŭ* 2 membri fundatorī, 8 membri pe viéță, 31 membri ordinarī.
2. *Branŭ*, 1 membru pe viéță, 28 membri ordinarī.
3. *Făgărașŭ* 4 membri fundatorī, 5 membri pe viéță, 43 membri ordinarī.
4. *Sibiiu* 7 membri fundatorī, 18 membri pe viéță, 34 membri ordinarī.
5. *Săliște* 8 membri pe viéță, 16 membri ordinarī.
6. *Sebeșŭ* 3 membri fundatorī, 5 membri pe viéță, 36 membri ordinarī.
7. *Hațegŭ* 2 membri pe viéță, 11 membri ordinarī.
8. *Deva* 4 membri pe viéță, 9 membri ordinarī.
9. *Orĕștiă* 2 membri fundatorī, 6 membri pe viéță, 42 membri ordinarī.
10. *Bradŭ* 2 membri pe viéță, 25 membri ordinarī.
11. *Blașŭ* 3 membri fundatorī, 3 membri pe viéță, 37 membri ordinarī.
12. *Alba-Iulia* 5 membri pe viéță, 24 membri ordinarī.
13. *Abrudŭ* 4 membri fundatorī, 17 membri pe viéță, 33 membri ordinarī.
14. *Clușiu* 5 membri fundatorī, 5 membri pe viéță, 53 membri ordinarī.
15. *Mociu* 2 membri fundatorī, 2 membri pe viéță, 21 membri ordinarī.
16. *Șimlculŭ Silvaniei* 6 membri fundatorī, 3 membri pe viéță, 33 membri ordinarī.
17. *Deșŭ* 1 membru fundatorŭ, 2 membri pe viéță, 9 membri ordinarī.
18. *Gherla* 1 membru ordinarŭ.
19. *Ciachi-Gârbŭu* 1 membru ordinarŭ.
20. *Betleanŭ* 3 membri ordinarī.
21. *Năsĕudŭ* 15 membri fundatorī, 26 membri pe viéță, 48 membri ordinarī.
22. *Bistrița* 1 membru fundatorŭ, 4 membri pe viéță, 17 membri ordinarī.
23. *Turda* 5 membri ordinarī.
24. *Murĕșŭ-Oșorheiu* 1 membru pe viéță, 12 membri ordinarī.
25. *Murĕșŭ-Ludoșŭ* 1 membru fundatorŭ, 9 membri ordinarī.
26. *Reghinŭ* 2 membri fundatori, 6 membri pe viéță, 34 ordinarī.
27. *Cohalmŭ* 1 membru pe viéță, 11 membri ordinarī.
28. *Agnita* 1 membru ordinarŭ.
29. *Mediașŭ* 13 membri ordinarī.
30. *Sighișóra* 6 membri ordinarī.
31. *Elisabetopole* 1 membru pe viéță 1 membru ordinarŭ.
32. *Dicio-Săn-Mărtinŭ* 1 membru pe viéță, 12 membri ordinarī.
33. *Treiscaune* 4 membri ordinarī.

Numĕrulŭ totalŭ alŭ membrilorŭ fundatorī dela înteméiarea Asociațiunei și până adī este 84, în viéță erau însĕ la finea anului trecutŭ numai 58. Taxa de membru fundatorŭ este odată pentru tot-déuna 200 fl., pe viéță 100 fl., ér taxa membrilorŭ ordinarī 5 fl. la anŭ.

Comună rĕsvrătită.

In comuna Baginŭ, din comitatulŭ Turda-Arieșŭ, care este o comună locuită de Maghiarī, printre carī se află și unŭ micŭ numĕrŭ de Românī, s'a întêmplatŭ săptĕmâna acésta o mare rĕsvrĕtire. Causa a fostŭ noua lege privitóre la întroducerea poliției de câmpŭ, despre care scimŭ, că a intratŭ în putere în luna lui Noemvre anulŭ trecutŭ.

Ca multe alte legī, aduse în timpulŭ din urmă din partea stăpânirei ungurescī, așa și acésta își are părțile ei peste mĕsură apăsătóre pentru o parte din locuitorii țĕrei. In Ungaria mai multe comitate și orașe s'au declaratŭ fórte nemulțămite cu noua lege, ér la noi în Ardealŭ nemulțămirea este încă și mai mare, deóre-ce pentru multe comune dela noi, legea privitóre la poliția de câmpŭ e de totŭ apăsătóre și aprópe imposibilŭ de suportatŭ.

Intre aceste comune nemulțămite este și Baginulŭ, unde prin noua lege privitóre la întroducerea poliției de câmpŭ, nu mai puținŭ ca 95%, va sĕ dīcă *aprópe toțī locuitorii din satŭ* suntŭ amenințațī a ajunge la *sapă de lemnŭ*.

Pe lângă tóte acestea, Lunia trecută, la 25 Februarie n., fisolgăbirĕulŭ Domokos Andor și solgăbirĕulŭ Gaál László, însoțițī de gendarmī, se duseră la Baginŭ cu scopŭ, ca împreună cu proprietarii marī de-acolo sĕ țină o adunare, în care sĕ se sfătuéscă asupra întroducerei nouei legī a poliției de câmpŭ. Vestea acésta a produsŭ mare mâhnire și iritațiă în poporŭ, care în cele din urmă isbucni într'o adevĕrată rĕscólă. „Hazánk“, care și celelalte foi ungurescī din Budapesta, publică raporturī lungī cu privire la casulŭ acesta, aducêndŭ următórele amĕnunte:

Când tocmai se ținea adunarea, de odată cei de față se pomenescŭ, că ușa se deschide cu putere și mulțime de ómenī, inarmațī cu bâte și topoare, năvălescŭ înlăuntru. Celŭ dintâiu, asupra căruia își vĕrsară furia a fostŭ preotulŭ românŭ *Moldovanŭ* dela Sân-Mărtinŭ, care încă se afla de față. Acesta după cum i se raporteză lui „Hazánk“, a fostŭ bătutŭ așa de tare, încâtŭ abia și-a pututŭ mântui viéța tĕrêndu-se în cote și genunchī. Apucă apoi pe marele proprietarŭ Varga György din Hărastășŭ, fostŭ înainte jude de cercŭ, pe care ilŭ lăsară mai mortŭ.

Elŭ se află acum în spitalulŭ din Turda. Solgăbirĕii o luară la sănĕtósa. Locotenentulŭ de husarī Adámossy Antal, care ca proprietarŭ venise și elŭ la adunare în mare ținută militară, se vîrî sub o bancă și așa scăpă nescărmănatŭ.

Când tocmai se credea, că păruiala e pe isprăvite, de-odată se dă avisŭ prin baterea clopotului, că frumosulŭ castelŭ din Baginŭ alŭ proprietarului Gál Mor, este în flacărī. Cei ce l'au aprinsŭ au fostŭ locuitorii rĕsvrĕtițī.

Gendarmii în totŭ timpulŭ acesta n'au descărcatŭ unŭ singurŭ glonțŭ. Se vede, că avêndŭ de-a face cu Maghiarī, nu li-a datŭ mâna sĕ tragă în curma viă, cum au trasŭ la Scărișóra, la Feldru și în alte părțī, unde au avutŭ de-a face cu Românī.

SCIRILE DILEI.

18 Februarie.

Darurī generóse. In săptĕmâna trecută amŭ avutŭ de-a înregistra douĕ scirī îmbucurătóre. De-o parte Prea Sânția Sa D-lŭ episcopŭ *Mihailŭ Pavelŭ* dela Oradea-mare, a adusŭ dilele acestea o nouĕ jertfă însĕmnată pentru gimnasiulŭ din Beiușŭ, dăruindŭ frumósa sumă de *20,000 fl.* pentru fondulŭ de pensiune alŭ profesorilorŭ dela acelŭ gimnasiu. Altŭ darŭ nu mai puținŭ generosŭ l'a făcutŭ neuitatulŭ advocatŭ românŭ din Sălagiu *Georgiu Filipŭ*, care rĕposându dilele acestea, lăsă prin testamentŭ „Asociațiunei transilvane pentru literatura română și cultura poporului românŭ“ suma însĕmnată de *20,000 fl.*, ér pentru scopurī bisericescī alte *4000*. Asemenea fapte se laudă în de ajunsŭ ele însĕ-le.

—o—

Cum pățescŭ copiī românī la școlele ungurescī? Dintr'o comună de lângă Coșocna ni-se scrie: La noi în otarŭ, cam departe de satŭ, locuesce Ioanŭ a lui Chirilă; elŭ are unŭ singurŭ copilŭ, pe care bucurosŭ ar fi voitŭ sĕ și-lŭ trimită la școlă, ca sĕ învețe ceva carte și sĕ nu rĕmână și elŭ în întunerecŭ, ca părinții sĕi, dér din causa depărtărei îi era greu sĕ-'lŭ trimită. In vecinī cu casa Românului se află însĕ unŭ păzitorŭ alŭ căii ferate, care, fiind Maghiarŭ, își trimite fiiī sĕi la școla ungurescă de statŭ din Coșocna. Copiī Ungurului mergeau la școlă diminéța cu trenulŭ și séra se întorceau érăși cu trenulŭ, *fără de-a plăti însĕ nimicŭ*. Românulŭ s'a îndemnatŭ și și-a trimisŭ și elŭ copilulŭ sĕu la școla ungurescă din Coșocna.

---

nului, o apropiă de buzele-i învăpăiate, și unŭ torentŭ de lacrimī, ca bóba, o inundară numai-decâtŭ, apoi se depărtă în liniște. Elŭ însĕ rĕmase mai multŭ timpŭ nemișcatŭ, meditând și contemplândŭ urmele lacrimilorŭ căldute încă, de pe mâna sa.

Intr'aceea se deschise o ușe laterală, prin care apărù friserulŭ curții, și închinându-se până la pămentŭ înaintea musafirului din chilie, dise:

— „Maiestate, Ve rogŭ cu supunere a-mī iertà prea grațiosŭ, că am fostŭ așa de neprecautŭ, de ai trebuitŭ sĕ mĕ aștepțī atâta timpŭ. Cu părere de rĕu și plinŭ de respectŭ cutezŭ a-țī comunica, că din tótă provisiunea, ce a posedŭ, nu mi-a succesŭ a găsi o pantlică, întru tóte asemenea cu cea perdută de Majestatea Ta“.

*

In dina următóre căpitanulŭ Bergen, în uniformă nouă, nouță se apropiă cu pașī liniștițī de Burgulŭ împĕrătescŭ, spre a-se presenta la o audiență privată, cea ce i-s'a ordonatŭ de Impĕratulŭ Iosifŭ alŭ II-lea prin unŭ biletŭ de cuprinsŭ binevoitorŭ.

Augusta, care spusese prima minciună tatălui sĕu, dicêndŭ, că prețulŭ uniformei l'a primitŭ ca anticipațiune pentru facerea unorŭ broderii fine, nicī n'a visatŭ, că unŭ asemenea biletŭ s'ar fi trimisŭ și avutului comerciantŭ, tatălŭ scumpului sĕu Leopoldŭ.

Sositŭ la palatulŭ împĕrătescŭ îi eșî spre întêmpinare camerierulŭ, care mai înainte îi denegase audiența cerută, și numai-decâtŭ își scusă nebunia făcută. Déră nicī înpintenatulŭ cavalerașŭ de curte, căruia și numai atingerea de uniforma cea învechită a căpitanului i-a displăcutŭ, nu întârdiă a-șī repara purtarea bruscă de mai 'nainte, esprimându-șī într'unŭ modŭ fórte curteneŭ, regretele sale față de neprevederea arĕtată. De sine se înțelege, că ambilorŭ li-s'a iertatŭ pĕcatulŭ făcutŭ din órba lorŭ trufiă.

Când intră în camera de lucru a Impĕratului, care pretinsese în întinse mâna, căpitanulŭ emoționatŭ o apropiă de buze...

— „Ai suferitŭ mare nedreptate, căpitanulŭ meu; e de lipsă decī, ca sĕ reparezŭ greșéla comisă față de d-ta; durerea sufletéscă, ce te-a torturatŭ nu o potŭ face nefăcută; pentru presentŭ și viitorŭ însĕ Impĕratulŭ D-Tale Te rógă sĕ nu-'lŭ pismuescī“.

Căpitanulŭ uimitŭ de acestea dise:

— „Maiestate“.

Impĕratulŭ însĕ continuă: „Deóre-ce pentru serviciulŭ D-Tale n'ai primitŭ nicī-odată rĕsplata cuviinciósă, eu prin acésta te denumescŭ majorŭ, și ca atare, cu salarulŭ completŭ, întri cu dina de astădī în pensiune. Pentru eroismulŭ purурea documentatŭ, primesce recunoscința acésta“, și Impĕratulŭ atêrnă o decorațiune strălucitóre pe pieptulŭ oficerului, care fiind de totŭ frapatŭ, nu putù scóte nicī o vorbă.

După împlinirea acestora, Iosifŭ luă de pe masă unŭ pachetŭ, și peste mĕsură mișcatŭ îi dise: „Eră celŭ mai mare preț, ce ți-lŭ potŭ eu da, majorulŭ meu, este acesta d'aci: simbolulŭ celei mai nobile iubirī fiescī!“

In modŭ întrebătorŭ și fără ca sĕ pricépă: cum și pentru-ce i-se dau ast-felŭ de distincțiunī, căpitanulŭ încremenitŭ privi spre Impĕratulŭ, care însĕ continuă: „Ierī mĕ aflam în laboratorulŭ friserului curții mele, și écă o copilă tînĕră intră și mĕ îmbie sĕ cumpĕrŭ frumsețea capului sĕu, unŭ pĕrŭ abundantŭ și delicatŭ. Eu, firesce în glumă — m'am recomandatŭ ca girantulŭ friserului, și étă ce am esperiatŭ: prețulŭ acestui pĕrŭ frumosŭ și blondinŭ, ce ilŭ vedī aici, l'a menitŭ pentru procurarea unui costumŭ nou pe séma tatălui sĕu, care apoi sĕ se pótă presenta cu demnitate înaintea Impĕratului“.

Dicêndŭ acestea, Impĕratulŭ își ridică mâna de care, ca cóma unei stele, atêrna pĕrulŭ celŭ blondinŭ alŭ Augustei, pe care căpitanulŭ, cădêndŭ în genunchī, iute ilŭ îmbrățișéză și cu lacrimī în ochī esclamă: „Ah! tu scumpa și nobila mea copilă! — Iartă prea grațiosŭ, Maiestate, unui tată îngrijitŭ de viitorulŭ unicei sale copile; e prea multŭ pentru neînsemnata mea persónă“.

Atuncī Impĕratulŭ îi prinse mâna și-i dise: „D-le majorŭ! d-ta eștī celŭ mai avutŭ omŭ, deóre-ce în inima copilei d-tale posedī celŭ mai scumpŭ tesaurŭ din lume“....

Pe când se petreceau acestea, Augusta, în căsuța cea mică, ședea încă totŭ îmbrobodită cu năframa. Ea cetia și rescetia o mică epistolă, ce abia cu o jumătate de óră mai înainte o primi, și care consta din puține rêndurī, dér de multŭ cuprinsŭ și pentru dênsa prin urmare de mare valóre, anume:

„Sositŭ numai acuma, mĕ grăbescŭ

Mergea diminéța și se întorcea séra, împreună cu copiiĭ păzitorului dela calea ferată. Câte-va săptămânĭ a mersŭ tréba cum a mersŭ, odată însĕ numai se pomenesce badea Ioanŭ a lui Chirilă, că copilulŭ lui *nu mai vré sĕ vorbéscă românescc.* Când venia copilulŭ acasă, da bineţe cu *„jo nopot“* și *„csokolú kezc“;* cerea se-i dea de mâncare *„kinyiret“* și *„solona“*, măcar că era postŭ. S'au spăimêntatŭ părinții și l'au luatŭ cu buna, credêndŭ, că nu cum-va băiatulŭ sĕ se fi smintitŭ de atâta învĕțătură, dér la urmă bietulŭ copilŭ le spuse plângêndŭ, că „tonităulŭ“ dela școla unguréscă *l'a opritŭ sĕ mai vorbéscă românesce*, spunêndu-i, că de-'lŭ va audi grăindŭ românesce, îlŭ va bate érășĭ cu nuiele, precum l'a mai bătutŭ. Din acestŭ momentŭ nu i-a mai trebuitŭ lui badea Ioanŭ sĕ mai audă de școlă ungurésca, ér pe copilŭ a făcutŭ ce a făcutŭ și l'a trimisŭ la școla română din satŭ, unde băiatulŭ se află bine și e veselŭ, căcĭ este între ai sĕi. — Sperămŭ, că pățania badii Ioanŭ le va servi Românilorŭ spre învĕțătură, ca sĕ-șĭ dea copiiĭ lorŭ la școle românescĭ și sĕ lase școlele unguresci în scirea tatălui, căcĭ acelea nu mai urmărescŭ astădĭ scopulŭ de a lumina, ci de-a maghiarisa, căcĭ lorŭ nu le pasă, fiă omulŭ câtŭ de prostŭ, numai Maghiarŭ sĕ fiă.

—o—

Monumentŭ pentru vênătorii românĭ. Se anunță, că monumentulŭ, ce se va ridica în Ploiescĭ, pentru eternisarea faptelorŭ vitejescĭ ale regimentului alŭ doilea de vênătorĭ în rĕsboiulŭ cu Turcii la 1877—78, va sosi în curênd dela Veneția, unde a fostŭ sculptatŭ. Pentru acoperirea cheltuielilorŭ trebuinciósе la așeḑarea acestui monumentŭ se va arangia unŭ balŭ mare în Ploiescĭ la 17 Martie a. c.

—o—

O pastorală a I. P. S. Sale Metropolitului-Primatŭ adresată întregului clerŭ din România, provócă pe preoțĭ a ține în fiă-care Duminecă din postŭ predicĭ în biserică.

—o—

Deputatŭ scăpătatŭ. Mare sensaţiă a produsŭ în Budapesta scirea, că asupra averei deputatului guvernamentalŭ Bobula János, s'a publicatŭ concursŭ. Bobula fusese înainte architetŭ și-i mergea bine de totŭ, îșĭ adunase o avere frumósă și avea în Budapesta mai multe palate pompóse. In urmă însĕ a rîmnitŭ și elŭ la mandatulŭ de deputatŭ, care l'a costatŭ multŭ de totŭ. După cum spune „Egyetértés“, celŭ mai pomposŭ palatŭ alŭ sĕu, situatŭ în strada Andrássy din Budapesta, și l'a păpatŭ la alegerile din 1887, când a candidatŭ și elŭ, fără însĕ sĕ fi reușitŭ. Pe calea acésta și-a risipitŭ pe rêndŭ tóta averea. Până acolo a ajunsŭ, încâtŭ în sĕptĕmâna trecută, pentru a scăpa de-o datoriă de 4 fl. 50 cr., a depusŭ jurămêntŭ atâtŭ elŭ, câtŭ și nevastă-sa. Multŭ îlŭ va fi amăgitŭ și speranța, că elŭ, ca deputatŭ guvernamentalŭ, va primi ajutóre dela guvernŭ. „Egyetértés“ spune, că a și avutŭ dela guvernŭ subvențiunĭ și ajutóre marĭ, dér tóte acestea nu l'au pututŭ mântui de concursŭ. De-odată cu concursulŭ, șĭ-a perdutŭ acum și mandatulŭ de deputatŭ. A rĕmasŭ, bietulŭ, pe drumŭ în înțelesulŭ strînsŭ alŭ cuvêntului. Acésta e bag' séma sórtea mamelucilorŭ.

—o—

Familia lui Bánffy. In timpulŭ din urmă s'a pututŭ adese-orĭ ceti în fóia oficială maghiară numele baronului Feilitsch. Baronulŭ Berthold Feilitsch are norocirea de a fi ginerele actualului ministru-președinte. Abia 10 ḑile după numirea lui Bánffy, atâtŭ ginerele sĕu, câtŭ și fratele acestuia. Alfons Feilitsch, au fostŭ numițĭ camerarĭ, Și acum de curêndŭ fóia oficială érășĭ publică numele Feilitsch, este fratele susŭ amintițilorŭ, care a fostŭ numitŭ directorŭ-forestierŭ. Decĭ baronulŭ Bánffy abia este de dóuĕ lunĭ în postulŭ ce-lŭ ocupă, și deja a numitŭ și protegiatŭ trei rude ale sale. Se grăbesce, căcĭ prevede, póte, că 'i suntŭ numĕrate ḑilele.

—o—

Nouĕ farmacii în România. La concursulŭ pentru dobêndirea concesiunei de a înființa nouĕ farmacii (apotece) au reușitŭ următorii domnĭ: Mihail Bielz, Ion Melinescu, Ion Vespremeanu, St. D. Orezeanu, Nicolae Dascăl, Dimitrie Nicolau, Consta Merișanu, Wilhelm Graeser, Iosif Schinabek, Mih. Georgescu, Carol Vaso, Niță Niculescu și Carolŭ Raug. — După cum se vede, maioritatea dintre cei ce au primitŭ licența pentru a înființa nouĕ farmacii în România, suntŭ Românĭ de nascere. Acesta este unŭ progresŭ, de care ne bucurămŭ, căcĭ ne aducemŭ aminte că, nu de multŭ încă, singurulŭ farmacistŭ românŭ în Bucurescĭ era d-lŭ Ciura, pe când toțĭ ceilalțĭ erau Sașĭ de pe la noi.

—o—

Cumpĕrarea unei bibliotecĭ. Ministrulŭ de instrucțiune T. Ionescu s'a decisŭ a cumpĕra biblioteca rĕposatului episcopŭ alŭ Buzĕului cu prețulŭ de 10,000 Lei. Acéstă bibliotecă conține 2192 tomurĭ, în tre carĭ se află câte-va esemplare fórte prețióse pentru studiulŭ istoriei române, bizantine și alŭ istoriei nouĕ-grece, precum și opere de filologiă clasică.

—o—

Puscile Mannlicher în armata română. Impărțirea puscilorŭ sistemulŭ Mannlicher pentru infanteria română, se va termina în decursulŭ lunei lui Martie, așa că în Aprilie soldații vorŭ puté sĕ facă esercițiĭ cu noua armă.

—o—

Procesulŭ bandei lui Mărunțelu. Tâlharii, carĭ au făcutŭ parte din acésta bandă, fiindŭ mai toțĭ prinșĭ procesualŭ lorŭ se va pertracta înaintea Curții cu jurațĭ din Bucurescĭ în 20, 21 și 22 Martie a. c.

—o—

Reformarea portului preoțescŭ în România. Foile de dincolo spunŭ, că P. S. Metropolitulŭ-Primatŭ va propune în curênd Sf. Sinodŭ cestiunea întroducerei unui portŭ unitarŭ pentru preoții din România.

—o—

Archimandritŭ socialistŭ. Din Belgradŭ se anunță, că în presența metropolitului Mihailŭ s'a sĕvîrșitŭ ḑilele trecute în catedrala de acolo actulŭ destituirei din postŭ alŭ archimandritului bosniacŭ Basiliu Pelagicĭ, invinuitŭ, că luase parte la agitațiunĭ socialiste. După prescriptele consistorului din Belgradŭ, 'i s'a tăiatŭ archimandritului pĕrulŭ capului și barba, și dup'aceea inculpatulŭ a fostŭ predatŭ justiției.

—o—

Ferițĭ-vĕ de Jidanĭ! Unŭ Românŭ nĕcăjitŭ din comuna Cutina, în comitatulŭ Carașŭ-Severinŭ, cu numele *Iordanŭ Darabanțŭ*, ni-se jăluesce amarŭ, sermanulŭ, de pățaniile, ce le-a avutŭ elŭ cu nisce Jidanĭ de-acolo. După mórtea părinților sĕi, dela carĭ moștenise casă și moșiă, se pomenesce într'o bună diminéță, că unŭ Jidanŭ îlŭ pîresce pentru datorii. Românulŭ scia, că tatălŭ sĕu n'a fostŭ omŭ, căruia sĕ-i placă a face datorii și nu credea nicĭ de cum, că ar fi rĕmasŭ vre-o datoriă după elŭ și de aceea s'a și împotrivitŭ sĕ plătéscă, mai alesŭ fiind-că Jidanulŭ nu i-a pututŭ arăta nicĭ unŭ contractŭ, orĭ vre-o obligațiă despre datorii. Pîra s'a începutŭ, Românulŭ a âmblatŭ pe la ministeriu în Pesta, pe la Maiestatea Sa în Viena, dér tóte înzadarŭ. Jidanulŭ fără milă l'a scosŭ din casă și moșiă, Românulŭ locuesce astăḑĭ într'o colibă din izlasulŭ comunei, ér în casa și moșia moștenită dela părinții sĕi stăpânesce aḑĭ jupânulŭ Schlesinger Salamon. E fórte jalnică scrisórea, ce ni-o trimite în privința acésta Iordanŭ Darabanțŭ, care ne spune, că inima 'i se rupe de durere când vede pe jupânulŭ Schlesinger stândŭ la feréstra casei părinților sĕi, din care elŭ, sĕrmanulŭ, cu atâta neîndurare a fostŭ scosŭ și huiduitŭ. Când, óre, se vorŭ învĕța plugarii noștri sĕ șĭ vadă de-ale lorŭ nĕcazurĭ, sĕ se ajute frățesce unii pe alții și sĕ se feréscă de orĭ-ce amestecŭ cu cămătarii strĕinĭ, la carĭ nu găsesce Românulŭ nicĭ o îndurare!?

O interpelare în camera română.

În ședința camerei române dela 10 Febr. st. v. d-lŭ deputatŭ *Ionel Grădișteanu* și-a desvoltatŭ interpelarea, adresată ministrului-președinte, cu privire la neorênduielile și brutalitățile din séra de 14 Sept. 1894, când s'au întorsŭ studenții dela congresulŭ din Constanța.

D-lŭ *I. Grădișteanu* ḑice, că anulŭ trecutŭ pentru prima-óră au luatŭ parte la congresulŭ din Constanța representanțĭ ai studenților românĭ din Transilvania și Bucovina. Atuncĭ cu toții ne-amŭ bucuratŭ. Asemenea ne-amŭ bucuratŭ vĕḑêndŭ, că guvernulŭ li-a făcutŭ studenților de peste munțĭ tóte înlesnirile și cea mai bună primire. Era și lucru firescŭ, căcĭ congresulŭ n'a fostŭ o manifestațiă demonstrativă, ci o simplă serbare de înfrățire. S'a proiectatŭ însĕ, ca participanții la congresŭ sĕ facă o visită și la Bucurescĭ. Studenții voiau, ca unŭ simplu actŭ de pietate față de memoria lui Mihaiu Vitézulŭ, sĕ depună o corónă pe statua acestui erou. Guvernulŭ s'a hotărîtŭ atuncĭ sĕ-i împedece. Li-a trimisŭ emisarĭ sĕ-i înduplece a nu veni. Li-a opritŭ trenulŭ în mijloculŭ Bărăganului, sub pretextŭ, că s'a stricatŭ locomotiva. Cu tóte aceste au ajunsŭ cu aceeașĭ mașină la Bucurescĭ, ér când voiau sĕ mérgă spre statuă, fură stînse felinarele de pe Bulevardŭ. Prin întunerecŭ studenții ajungŭ la statuă, care era încungiurată de gardiștĭ. Trecŭ printre ei și depunŭ coróna la statuă, și unulŭ dintre studențĭ rostesce unŭ micŭ discursŭ. Atuncĭ o companiă de soldațĭ îi atacă cu baioneta și îi alungă dela statuă. Mulțĭ dintre ei fură rănițĭ.

Rĕspunderea, ḑice d-lŭ Grădișteanu, pentru aceste brutalitățĭ cade pe guvernŭ, care le-a provocatŭ. Faptulŭ, că nimenea din guvernŭ n'a luatŭ rĕspunderea celorŭ întêmplate dovedesce, că guvernulŭ singurŭ recunósce, că a trecutŭ peste ce va fi datŭ în acéstă privință d-lui Kalnoky. Și dreptŭ dovadă, că a datŭ asemenea făgăduielĭ, invócă chiar mărturisirea d lui Kalnoky, care a declaratŭ, că guvernulŭ i-a promisŭ, că nu va mai suferi manifestațiunĭ, carĭ supĕră guvernele din monarchia vecină. Este o mare greșélă din punctŭ de vedere naționalŭ încercarea guvernului de a înăbuși unŭ actŭ de pietate, menitŭ sĕ desvólte sentimentulŭ naționalŭ, care în țéra nóstră mai are încă multă trebuință sĕ fiă desvoltatŭ. Apoi studenții de peste munțĭ nicĭ n'au luatŭ parte la manifestația dela statuă. Și chiar décă ar fi luatŭ, Mihaiu Vitézulŭ este o măréță figură istorică, care aparține tuturorŭ Românilorŭ.

Constituția nu vĕ impune sĕ oprițĭ asemenĭ manifestații, ci vĕ dă numai dreptulŭ sĕ le oprițĭ atuncĭ, când suntŭ periculóse pentru ordinea și siguranța publică. Ce periculŭ putea însĕ sĕ invólve încoronarea statuei unui erou?

D-lŭ Grădișteanu sfêrșesce ḑicêndŭ, că purtarea guvernului la 14 Sept. față cu studenții românĭ a vătămatŭ demnitatea și legendara ospitalitate a țĕrii, n'a fostŭ decĭ nicĭ bărbătéscă, nicĭ românéscă.

D-lŭ *Tache Ionescu*, ministrulŭ instrucțiunei publice, ḑice că în interesulŭ studenților ar fi fostŭ sĕ nu se mai vorbéscă de cele întêmplate la 14 Sept. E nedreptŭ d-lŭ Grădișteanu, când ḑice, că guvernulŭ s'a plecatŭ străinilorŭ. In Maiu d-sa s'a

---

a-țĭ trimite mii de sărutărĭ. Cu mine a fostŭ necurmatŭ chipulŭ tĕu; însĕ din momentulŭ acesta, de-când am sositŭ adecă, acela strălucе înaintea mea într'o lumină și mai splendidă. Tu, mare și nobilă Augusta! óre nu sunt eu prea puținŭ pentru inima ta? Alŭ tĕu adoratorŭ Leopoldŭ.“

Cetindŭ negru pe albŭ așa ceva ea, sĕ nu aibă óre motivŭ a spera?.... Cu ochii ficsațĭ în josŭ, tăcută și visătóre de unŭ viitorŭ mai cu tignélă, Augusta era ca pe altă lume, când o mână ușóră depărtă pe nesimțite năframa de pe capulŭ sĕu, și glasulŭ celŭ doiosŭ alŭ tatălui sĕu mișcatŭ rĕsună: „Pentru-ca nimenĭ sĕ nu-șĭ bată jocŭ de persóna mea, țĭ-ai jertfitŭ podóba cea mai scumpă, pĕrulŭ capului tĕu. Din cea mai nemĕsurabilă adêncime a inimei mele îțĭ mulțămescŭ pentru acéstă iubire fiiéscă, ce m'a fericitŭ!“

Și Augusta, cu capulŭ plecatŭ, sub mâna binecuvêntătóre a multŭ iubitului sĕu părinte, asculta cum îi enara despre audiența avută la Impĕratulŭ. Și când i-a spusŭ, cui șĭ-a destăinuitŭ suferințele sale, atuncĭ înspăimântată, Augusta sări oblu 'n susŭ. Și în momentulŭ, când a vrutŭ sĕ întrebe mai d'aprópe pe tatălŭ sĕu, écă în ușe apare unŭ bărbatŭ galantŭ îmbrăcatŭ, cu unŭ buchetŭ de florĭ în mână, urmatŭ de o dómnă cam trecută, dér îmbrăcată d'asemenea în vestminte de gală. Aceștia nu erau alții, decâtŭ d-lŭ Röhlen și nevastă-sa, părinții lui Leopoldŭ. După-ce salutară cu reverință, în celŭ mai sĕrbătorescŭ modŭ cerură dela oficerŭ mâna ficei sale Augusta, pentră feciorulŭ lorŭ Leopoldŭ.

— „Sunt convinsŭ și îmĭ place a crede — ḑise bogatulŭ neguțătorŭ R. — că nu vei fi contra fericirei copiilorŭ noștri atuncĭ, când și bunulŭ nostru Impĕratŭ doresce căsĕtoria lorŭ, despre ce poțĭ sĕ te convingĭ din biletulŭ acesta“.

După-ce puse biletulŭ în mâna majorului, comerciantulŭ se întórse spre Augusta, și întinḑêndu-i buchetulŭ o agrăi într'unŭ tonŭ de totŭ mișcatŭ, ḑicêndŭ: „Grațiósă copilă! D-ta posedĭ unŭ tesaurŭ fórte scumpŭ, care valoréză mai multŭ ca tóte averile lumii. Din gura Impĕratului nostru am auḑitŭ astăḑĭ totŭ ce ai făcutŭ spre binele și liniștirea tatălui d-tale“.

Inainte de ce ar fi pututŭ rĕspunde, Augusta era deja afabilŭ strînsă în brațele mamei lui Leopoldŭ, care în ochĭ cu lacrimĭ de bucuriă îi ḑise. „Mulțămescŭ lui D-ḑeu, că s'a înduratŭ a învrednici pe copilulŭ meu sĕ se pótă căsĕtori cu o fată înzestrată cu simțĕminte, carĭ în nobleța lorŭ întrecŭ tóte diamantele din lumea acésta. De astăḑĭ înainte nu mai eștĭ orfană, țĭ-ai recăpătatŭ pe dulcea ta mamă în persóna mea“.

In mijloculŭ acestui visŭ realŭ, pe ușe întră unŭ tînĕrŭ, ca unŭ leu și cu chipŭ frumosŭ de ḑeu; se aruncă spre Augusta, o cuprinse cu gingășie în brațele sale și o sărută fără genare — era Leopoldulŭ sĕu.

Apoi ridicându-i capulŭ, desbrăcatŭ de ornamentulŭ sĕu firescŭ, și privind'-o dreptŭ în ochĭ, cu o înduioșare nedescriptibilă îi ḑise: „Când ne despărțirămŭ, scumpă Augustă, erai frumósă, îțĭ sta bine cu pĕru-țĭ auriu, togmitŭ în bucle lucitóre, ca raḑele din sóre. De-când l'ai sacrificatŭ însĕ pe altarulŭ iubirii fiiescĭ, aparĭ neîntrecută în frumsețĕ; de aceea adorarea mea pentru tine, scumpă și nobilă copilă, nu cunósce marginĭ“....

Și pe când în căsuța sĕrăcăciósă dintr'unŭ suburbiu alŭ Vienei străbăteau prin feréstră raḑele sórelui apunĕtorŭ, cu luciulŭ lorŭ purpuriu inundau o păreche de fidanțațĭ fericițĭ, carĭ îngenunchiațĭ primiau binecuvêntarea părinților, înecațĭ în lacrimĭ de bucurie. Din nemțesce, de O.

Cea mai frumósă legendă
a S-tei Fecióre Maria.

(După unŭ capitolŭ din *„Icononologia Creștină“* publicată de Dr. *Severŭ Mureșianŭ*).

Apostolii Domnului erau împrăsciațĭ în tóte părțile lumei, ca sĕ predice legea lui Christosŭ, ér Maria, mama lui, locuia într'o casă aprópe de muntele Sionŭ, petrecêndu-șĭ viața cu cercetarea locurilorŭ, carĭ au fostŭ glorificate prin botezulŭ, ajunulŭ, rugăciunea, suferința, îngroparea, învierea și înălțarea la cerŭ a fiului ei.

Pe vremea aceea Maica Domnului era de 60 de anĭ, căcĭ la vêrsta de 14 anĭ a zĕmislitŭ pe Isusŭ, îlŭ născù când era de 15 anĭ, trăiră împreună 33 de anĭ și 12 a trăitŭ după Isusŭ.

Intr'una din ḑile, inima Mariei ardea de mare dorŭ, ca sĕ védă pe fiulŭ sĕu. Atâtă o munci dorulŭ acesta, încâtŭ se făcù slabă și-i curgeau rîurĭ de lacrimĭ, căcĭ pierduse de-odată cu fiulŭ sĕu tótă mângăerea în lume.

Unŭ ângerŭ strălucitorŭ i-se arătă atuncĭ și i-a strigatŭ: „Prea fericită Vergură, tu eștĭ binecuvêntată, dér mai primesce și binecuvêntarea aceluia, care a salu-

preumblatŭ liniştitŭ cu 2000 de ómenĭ până la şosea şi sub ceriulŭ liberŭ a ţinutŭ unŭ discursŭ. Manifestaţia acésta de protestare contra condamnării Românilorŭ nu cumva a plăcutŭ statului streinŭ, de care a vorbitŭ? Guvernulŭ conservatorŭ este singurulŭ, care a permisŭ manifestaţii în favórea Românilorŭ de peste munţĭ, a permisŭ manifestaţia din luna Maiu pentru-că pornia dintr'unŭ sentimentŭ realŭ şi a permisŭ manifestaţia din Noemvre la statua lui Mihaiu Vitézulŭ, pentru-că nu credea, că o manifestaţiă în memoria unui erou naţionalŭ ar puté fi factice. La statua lui Mihaiu Vitézu se potŭ permite manifestaţii, atêrnă însĕ de caracterulŭ, ce se dă manifestaţiei, manifestărĭ cu caracterŭ iridentŭ nu se potŭ permite. Cum nu s'ar puté permite, ca cetăţenii din Strassburg şi Metz sĕ vină sĕ manifesteze la statua oraşului Strassburg în Parisŭ, aşa a opritŭ şi guvernulŭ românŭ manifestaţia cetăţenilorŭ din Ardealŭ la statua lui Mihaiu Viteazulŭ, cuceritorulŭ Ardealului. Cei ce au pusŭ la cale manifestaţia dela 14 Sept. au întinsŭ o cursă guvernului. Era atuncĭ întrunită la Pesta delegaţia unguréscă, în care spiritele au fostŭ aprinse în cestiunea română şi scieau, că décă se vorŭ întêmpla ceva lucrurĭ neplăcute, se va provoca la Pesta o declaraţiune, care va pune în încurcătură guvernulŭ românescŭ.

Intârdierea trenului n'a fostŭ intenţionată; felinarele s'au stinsŭ la ordinulŭ d-lui primarŭ, în speranţă, că manifestanţii vĕdêndŭ întunerecului se vorŭ duce pe la casele lorŭ. Sciţĭ că manifestanţii au luatŭ la gónă pe poliţiştĭ şi au atacatŭ şi poliţia. De aicĭ îndârjirea poliţiei şi arestarea mai multora. Ḑice apoi, că liberalii au statŭ în dosulŭ studenţilorŭ, că liberalii punŭ copii înaintea lorŭ şi facŭ politică prin copii. După 14 Sept. studenţii s'au constituitŭ în partidŭ politicŭ, au datŭ petiţii Regelui, cerêndŭ destituirea guvernului.

S'adreséză apoi ministrulŭ către oposiţia liberală şi-i ḑice sĕ lase pe studenţĭ sĕ fiă studenţĭ şi pe copii din licee sĕ-şĭ urmeze cursurile la licee. Când voiescŭ sĕ rĕstórne guvernele, sĕ o facă d-lorŭ, dér sĕ nu amestece pe studenţĭ; ér studenţilorŭ le dă sfatulŭ sĕ cultive cestiunea naţională, dér sĕ nu facă manifestărĭ oprite de lege.

D-lŭ *B. St. Delavrancea* ḑice, că d-lŭ ministru n'a rĕspunsŭ la interpelaţia d-lui Grădişteanu, care stă afară de partide, şi s'a năpustitŭ asupra partidului liberalŭ. D-sa ia în apĕrare partidulŭ liberalŭ faţă cu învinuirile d-lui ministru, că elŭ ar fi pusŭ la cale acea manifestaţiă, şi acusă guvernulŭ de duplicitate în cestiunea naţională.

D-lŭ *N. Filipescu* rĕspunde d-lui Delavrancea citândŭ cele scrise atuncĭ în foile liberale, prin carĭ ḑice, aceste au aţîţatŭ pe studenţĭ. Din punctulŭ de vedere naţionalŭ, guvernulŭ a făcutŭ fórte bine, că a împedecatŭ manifestaţiile nefolositóre, ba chiar vătămătóre, carĭ au eşitŭ din cadrulŭ constituţionalŭ şi prin carĭ cestiunea naţională nu e de locŭ servită. D-lŭ Grădişteanu a ḑisŭ, că guvernulŭ s'a plecatŭ străinilorŭ. Vorbitorulŭ însĕ se bucură de cele ce s'au întêmplatŭ în delegaţiunĭ pentru-că d. Kalnoky n'a împlinitŭ cererile Ungurilor, ci a fost în oposiţiă cu Ungurii şi au trebuitŭ sĕ trécă 15 ḑile până sĕ capete votulŭ de încredere. Presupunêndŭ dér, că ne-amŭ fi plecatŭ d-lui Kalnoky, totŭ nu ne-amŭ plecatŭ Ungurilorŭ. Partidulŭ liberalŭ vede în tóte trădare de patriă. Incheiândŭ, d-lŭ Filipescu amintesce cum la 1854 chiar şi Cavour era acusatŭ de trădătorŭ şi o cétă de demagogĭ i au spartŭ ferestrele. Acelaşĭ Cavour câţĭva anĭ după aceea a făcutŭ unitatea Italiei.

Discusiunea se încheia printr'o scurtă replică a d-lui ministru T. Ionescu.

Producţiunĭ şi petrecerĭ poporale.

Rusova-veche, Faurŭ 1895.

Reuniunea nóstră de cântărĭ din Rusova-veche şi de astă-dată, ca în mai multe rêndurĭ în decursŭ de 5 anĭ, a satisfăcutŭ pe deplinŭ plăcerii poporului nostru din locŭ şi împrejurŭ prin concertulŭ arangiatŭ în 5 Faurŭ c. împreunatŭ cu teatru sub conducerea dirigentului bravŭ I o a n ŭ R o ş c a, cu următorulŭ programŭ: 1.) Moto (de Karasz). 2.) Inelulŭ preţuitŭ. 3.) Arcaşulŭ lui Ştefanŭ Vodă (de Porumbescu). 4.) Hora Griviţei. 5.) Mĕi Gheorghiţă păcurarŭ (cântecŭ pop. din Bănatŭ). **Teatru:** 1.) Ioanŭ păpuşarulŭ, esecutatŭ de d-lŭ L. Roşca; 2) Şoldanŭ Vitézulŭ, esecutatŭ de d-lŭ N. Rachici. Apoi s'a representatŭ comedia într'unŭ actŭ „Creditorii," de V. Alexandri, prin d-nii N. Roşca, I. Rusovanŭ, L. Roşca, G. Gónţă, I. Roşca, C. Almăjanŭ, C. Rusovanŭ, N. Panciovanŭ, I. Pardosŭ.

Petrecerea a duratŭ până nóptea târḑiu în cea mai mare veseliă, cu care ocasiune atâtŭ poporulŭ nostru, câtŭ şi cei dinprejurŭ au fostŭ fórte însufleţiţĭ de frumósa purtare a bravilorŭ şi harnicilorŭ coriştĭ, cărora prin acésta le aducemŭ cea mai căldurósă mulţămită. Ei suntŭ sprijiniţĭ la tótă ocasiunea de harniculŭ preotŭ localŭ *Vichentie Balea*, bravulŭ învĕţătorŭ *Ilie Muia* şi fostulŭ jude com. *Iosifŭ Roşca*, carĭ la tótă ocasiunea jertfescŭ din tóte puterile spre înaintarea tinerimei nóstre.

Nicolae Roşca,
economŭ.

*

Haţegŭ, 28 Febr. n.

Onorată Redacţiune! Ca şi în alte locurĭ în căşlegĭ, aşa şi la noi în Haţegŭ, s'a arangiatŭ o petrecere cu dansŭ în 23 Faurŭ n. c. de către inteligenţa acestui oraşŭ, spre scopŭ filantropicŭ, adecă în favorulŭ înfiinţărei unui fondŭ pentru unŭ orologiu şi pentru unŭ clopotŭ pe séma sf. biserici române greco-orientale. La petrecere a luatŭ parte, cu forte puţină esceptiune, totŭ ce Haţegulŭ are mai cu tragere de inimă către sf. biserică, precum şi unŭ numĕrŭ covîrşitorŭ de streinĭ.

Dér cu tóte că Neromânii erau în maioritate, ai noştri însĕ au sciutŭ câştiga petrecerei respectulŭ cuvenitŭ, păstrându-i caracterulŭ ei adevĕratŭ românescŭ, o isbândă acésta pentru ai noştri, mai alesŭ că după numĕrŭ şi în comitetulŭ arangiatorŭ erau streinii în maioritate.

Intre florile grădinei românescĭ, strălucea floricica cu modesta-i toaletă şi cu purtarea-i totŭ atâtŭ de modestă, încâtŭ era admirată până chiar şi de cei mai împietriţĭ. Nu ai ce-i face, modestia este o haină, care împodobesce pe omŭ mai multŭ decâtŭ tóte, şi e fericită fiinţa, care o scie purta nemaculată.

Nu mĭ-e scopulŭ de-a aduce osane D-lorŭ arangierĭ şi, departe de mine cugetulŭ, de-a face capitalŭ de buna înţelegere, ce s'a observatŭ cu asta ocasiune între membrii de diferite limbĭ ai petrecerei; avêndŭ însĕ în vedere, că comitetulŭ arangiatorŭ s'a angagiatŭ la purtarea mai a tuturorŭ speselorŭ acestei petrecerĭ, — care a avutŭ unŭ resultatŭ destulŭ de favorabilŭ după împrejurările, în carĭ ne aflămŭ noi aicĭ, — trebue, ca poporênŭ alŭ acestei sf. biserici, ca şi pe calea acésta sĕ le aducŭ mulţămita cuvenită.

Resultatulŭ financiarŭ alŭ petrecerei a fostŭ următorulŭ: 1) Arangierii au contribuitŭ 72 fl.; 2) Bilete cu suprasolvirĭ la olaltă 129 fl. 50 cr. Totalŭ 201 fl. 50. Subtrăgêndŭ speseleavute cu 95 fl. 50 cr., rĕmâne venitŭ curatŭ 106 fl., din carĭ 50 fl. s'au depusŭ pentru fondulŭ orologiului, ér 56 pentru clopotŭ.

Au suprasolvitŭ d-nii: Bradi Poldi 4 fl., Baronesa Nopcsa născută Conte Zsillinsky 5 fl., Rimbas Alesandru, Contele Louyay Menyhert şi Vladŭ D. Petru câte 2 fl. Teodor Dobei, Ioanŭ Munteanŭ, Vladonya Samuel, Popescu Marcu, Steinschneider Ignacz, Veil Salamon, Forster Ianos, Frischholcz Bela, Schillinger Károly, Pito Sándor câte 1 fl. Mircsé Jénos 50 cr.

Unŭ Hăţeganŭ.

Scirĭ telegrafice.

Budapesta, 2 Martie. Fóia oficială publică numirea deputatului *Latkóczy* ca secretarŭ de statŭ în ministeriulŭ de interne şi numirea lui *Reiszig* ca fişpanŭ alŭ comitatului Albei-regale.

Viena, 2 Martie. Faima, că monarchulŭ nostru a fostŭ numitŭ mareşalŭ campestru prusescŭ e basată pe o neînţelegere. Majestatea Sa va purta numai la uniforma de colonelŭ prusescŭ epolete de mareşalŭ.

Viena, 2 Martie. Câştigulŭ întâiŭ alŭ losurilorŭ comunale vienese l'a făcutŭ Seria 750 Nr. 74, ér 20.000 fl. câştigă seria 886 Nr. 16.

Berlinŭ, 2 Martie. Numirea prinţului *Lobanoff* ca ministru de esterne rusescŭ este privită aci ca o garanţă îndestulitóre *contra curentului panslavistŭ* dela curtea din Petersburg şi pentru durata *politicei pacînice a Tarului*

Belgradŭ, 2 Martie. Faimele despre semne îngrijitóre de tradare de patriă, suntŭ neadevĕrurĭ.

Mexico, 1 Martie. Trenulŭ de persóne de pe linia ferată interoceană a derailatŭ la *Temelta. Au fostŭ omorîte 104 persóne, ér 85 suntŭ greu răniţĭ.*

Glasgow, 2 Mertie. Teatrulŭ Royal a arsŭ până la pămêntŭ.

Literatură.

Predicele d-lui Dr. Elefterescu, despre carĭ amŭ vorbitŭ şi noi la timpulŭ sĕu, după cum vedemŭ, suntŭ fórte apreţiate de clerulŭ românŭ. In causa acésta primimŭ dela unŭ preotŭ românŭ următorulŭ avisŭ:

Către preoţii românĭ. In a. 1894 a apărutŭ în tipografia „Aurora" a d-lui A. Todoranŭ din Gherla (Szamosujvár) predicile de tóte Duminecile şi sĕrbătorile de d-lŭ Dr. Em. Elefterescu, profesorŭ în Bucurescĭ.

Merită tótă atenţiunea acestŭ opŭ şi ar trebui, că fiă-care preotŭ românŭ sĕ-lŭ aibă în biblioteca sa, căcĭ cuprinde cele mai bune predicĭ, ce avemŭ mai nouĕ.

Dér şi intenţiunea autorului ne îndatoresce a-i da totŭ sprijinulŭ românescŭ. Dênsulŭ, fiindŭ bucuresceanŭ, unde îi stau la îndemână atâtea tipografiĭ, pentru dragostea, ce are către Românii de dincóce, îşĭ tipăresce predicile în Transilvania; şi ca sĕ facă şi mai multŭ pentru noi, fiindcă în a. 1893, când şi-a datŭ predicile spre tipărire, s'a datŭ unŭ apelŭ către toţĭ Românii pentru gimnasiulŭ din Blaşiu, d-lŭ autorŭ *întregŭ venitulŭ curatŭ din acestŭ opŭ îlŭ dăruesce acelui gimnasiu.*

In predicĭ, de altă parte, nu se atacă susceptibilitatea nicĭ unei confesiunĭ, aşa că orĭ-care preotŭ românŭ póte cu tótă siguritatea sĕ le foloséscă. Trebue sĕ sprijinimŭ toţĭ pe acestŭ autorŭ, căcĭ pe când pentru preţulŭ de 1 fl. 50 cr. dobêndimŭ o carte bună, tot-odată dămŭ obolulŭ nostru pentru unŭ înaltŭ scopŭ culturalŭ românescŭ. Sprijinindŭ pe tînĕrulŭ şi savantulŭ autorŭ, îlŭ vomŭ încuragia, ca sĕ lucreze şi mai multŭ pentru Românii subjugaţĭ.

Mi-am ţinutŭ de datorinţă a atrage prin acésta atenţiunea On. clerŭ românŭ asupra acestorŭ predicĭ.

---

tatŭ pe Jacobŭ în biserică. Stăpâna mea, aci este o créngă de palmierŭ din paradisŭ. Ḑi sĕ o ducŭ înaintea sicriului tĕu, căcĭ în trei ḑile vei fi luată din corpulŭ tĕu, ca sĕ te înalţĭ, încunjurată de mărire, la fiulŭ tĕu".

Maria îi respunse: „Fiă cum ḑicĭ tu, însĕ eu dorescŭ cu stăruinţă, ca apostolii, fraţii şi fiiĭ mei, sĕ fiă cu toţii în jurulŭ meu, ca sĕ-i vĕdŭ cu ochii trupescĭ înaintea morţii mele, şi fiindŭ ei de faţă sĕ-mĭ dau sufletulŭ lui Dumneḑeu şi sĕ fiu îngrogropată de dênşii. Eu mai cerŭ dela ei, ceeace adese-orĭ am cerutŭ pe pămêntŭ dela fiulŭ meu, ca atuncĭ, când sufletulŭ mi-se va despărţi de trupŭ, sĕ nu vadă nicĭ unŭ spiritŭ îngrozitorŭ şi sĕ nu întêlnéscă nicĭ o putere de diavolŭ".

Ângerulŭ i-a rĕspunsŭ: „Acela, care a dusŭ pe profetŭ de unŭ firŭ de pĕrŭ din Iudea la Babilonŭ, îţĭ va puté aduce unŭ momentŭ pe apostolĭ. Sĕ nu te temĭ nicĭ decâtŭ de înfăţişarea spiritului rĕu, alŭ căruia capŭ tu l'ai sfărimatŭ şi l'ai lipsitŭ de împĕrăţia lui". Sfîrşindŭ aceste cuvinte, ângerulŭ s'a înălţatŭ la cerŭ, cum s'a scoborîtŭ, în o mare de luminĭ.

Intr'aceea palmulŭ, pe care l'a lăsatŭ, scînteia de o lumină mare, era verde, ca o ramură naturală, ér frunḑele lui fâlfâiau şi străluciau, ca stéua de diminéţă. Maria s'a pusŭ în patŭ, ca sĕ rĕmână în elŭ până la îmormêntare.

Pe când predica Ioanŭ apostolulŭ în Efesŭ, de-odată s'audi unŭ tunetŭ. Unŭ norŭ albŭ luà pe apostolŭ şi-lŭ duse, lăsându-lŭ dinaintea casei Mariei. Elŭ bătù la uşă, întră şi salută pe mama lui. Maria era atâtŭ de veselă de revederea lui Ioanŭ, încâtŭ nu se putù reţinea de a-şĭ esprima bucuria prin lacrimĭ. „Ioane, fiulŭ meu", ḑise ea „adu-ţĭ aminte de cuvintele învĕţătorului tĕu, care m'a încredinţatŭ ţie. Dumneḑeu mĕ chiamă la mórte, decĭ eu îmĭ dau ţie corpulŭ meu, căcĭ Jidovii aştéptă mórtea aceleia, care a purtatŭ pe Isusŭ, ca sĕ-i răpéscă trupulŭ ei şi sĕ-lŭ arunce în flacărĭ. Lasă, ca acestŭ palmierŭ sĕ se pórte înaintea sicriului meu, când mĕ veţĭ duce la gropă". Ioanŭ plângea.

In acea clipită se audi érăşĭ unŭ tunetŭ şi toţĭ apostolii, luaţĭ de norĭ, de unde predicau în locurĭ diverse, au cădutŭ ca plóia înaintea casei prea fericitei Feciòre. Ioanŭ le eşi înainte şi le spuse, că maica Domnului este pe mórte. Elŭ îşĭ sterse lacrimile şi-i îndemnă sĕ nu plângă tare mórtea Feciórei, nu cumva poporulŭ sĕ se turbure şi sĕ ḑică: „étă cei, carĭ se temŭ de mórte, şi carĭ cu tóte acestea predică învierea".

Când Maria vĕḑù pe toţĭ apostoliĭ adunaţĭ în jurulŭ ei, ea binecuvêntă pe Domnulŭ, făcù pe aspostolĭ sĕ se aşeḑe în mijloculŭ făcliilorŭ şi a luminilorŭ aprinse, le arătă crénga luminósă, se îmbrăcà cu vestminte de mortŭ, şi se puse în patulŭ sĕu aşteptându-şĭ sfîrşitulŭ. Petru era la căpătêiulŭ patului, Ioanŭ la picióreie lui, ér ceilalţĭ apostolĭ jurŭ împrejurŭ, făcêndŭ sluşbe Feciórei. Către óra 3 din nópte, unŭ trăsnetŭ cutremurà casa şi o mirésmă dulce umplù odaia, aşa, că toţĭ câţĭ erau de faţă, afară de apostolĭ şi de trei fecióre, carĭ ţineau făclii, căḑură în somnŭ adêncŭ. Atuncĭ sosì Isusŭ Christosŭ cu cetele ângerescĭ, cu soborulŭ patriarchilorŭ, cu cetele martirilorŭ, cu óstea duhovnicilorŭ şi cu corurile feciórelorŭ, şi s'au pusŭ toţĭ în jurulŭ patului sfintei Fecióre, cântândŭ imnurĭ plăcute.

Isusŭ ḑise apoi mamei sale:

— „Vino, alésa mea! Eu te punŭ pe tronulŭ meu, căcĭ eu suspinŭ după frumseţa ta!" — „Dómne!" ḑise Maria, „sufletulŭ meu este pregătitŭ". Atuncĭ toţĭ, carĭ au venitŭ cu Isusŭ, au cântatŭ încetŭ. Insă-şĭ Maria a cântatŭ aceste cuvinte: „Tóte némurile mĕ vorŭ numi fericită, pentru-că celŭ Atotputernicŭ, alŭ cărui nume sfântŭ este, a făcutŭ pentru mine lucrurĭ marĭ". Indată cântăreţulŭ cântăreţilorŭ începù sĕ cânte mai frumosŭ, decâtŭ toţĭ ceialalţĭ: „Mirésa mea, vino din Libanŭ, vino, că tu vei fi încoronată." — „Iată-mĕ," ḑise Maria, „căcĭ eu mĕ bucurŭ în tine". In clipa acésta sufletulŭ prea-fericitei Fecióre eşi fără durere din trupulŭ ei, şi sburà în braţele fiului sĕu. Isusŭ ḑise apostolilorŭ: „Duce-ţĭ cu veneraţiune trupulŭ mamei mele în valea Iosafatŭ, puneţi-'lŭ în grópa gătită pentru dênsulŭ şi aşteptaţi-mĕ trei ḑile, până voi veni éră la voi".

Intr'aceea rosele şi crinii văilorŭ, adecă martirii, duhovnicii, vergurele şi ângerii încunjurară sufletulŭ albŭ, ca laptele, pe care îlŭ ducea Isusŭ şi-lŭ suì la cerŭ cu dênsulŭ. Apostolii vĕḑêndu-o suindu-se, strigau de josŭ: „Mamă plină de înţelepciune, adu-ţĭ aminte de noi".

Sfinţii, carĭ rĕmaseră în cerŭ, au fostŭ atraşĭ de cântarea celorŭ ce se suiau. Când

Totŭ de acestŭ autorŭ a apărutŭ în 1892 şi se află de vêndare la tipografia diecesană din Caransebeşŭ, „*Igiena poporală*“, dedicată Ilust. Sale D-lui episcopŭ *Nicolae Popea*, carte fórte folositóre pentru toţĭ.

I. P.

Agonisirea averii.

Filosofiĭ din vechime desprețuiau averea şi îndemnau pe ómenĭ a se deda sĕ trăiască fără ea, căcĭ averea — ḑiceau ei — împiedecă pe omŭ de a face fapte bune, de a-se deprinde cu virtutea. Celŭ ce îşĭ înmulţesce averea, îşĭ înmulţesce grijile şi nĕcazurile şi în aceeaşĭ vreme uită de a face bine deaprópelui sĕu.

Filosofii şi economiştii de aḑĭ, dimpotrivă, ḑicŭ, că averea la omŭ e putere, e înaintare, e fericire; ér „omulŭ sĕracŭ“ — după cum e vorba — „e alŭ doilea dracŭ“.

Décă amŭ trăi pe vremurile din vechime, póte că amŭ asculta pe filosofii de atuncĭ şi am face ce ḑicŭ ei; dér fiindŭ-că trăimŭ în timpulŭ de aḑĭ, cândŭ omulŭ fără ceva avere nu e bunŭ de nimicŭ, nu plătesce o para frântă, este aşa ḑicêndŭ unŭ mortŭ viu, trebue sĕ ascultămŭ de filosofii şi economiştii de aḑĭ, carĭ ne îndémnă sĕ adunămŭ avere. Insĕ şi ei numai aşa ne îndémnă la agonisirea séu adunarea averii şi numai aşa este iertatŭ a ni-o agonisì, décă la câştigarea ei vomŭ avé în vedere trei lucrurĭ:

1) Décă *scopulŭ*, ce-lŭ avemŭ înaintea ochilorŭ cu câştigarea averii, *este nobilŭ şi frumosŭ*;

2) Décă *mijlócele*, prin carĭ ne agonisimŭ avere, *suntŭ nevinovate şi cinstite;* şi

3) *Décă lucrarea nóstră este înțeléptă, bine chibzuită şi bine întocmită.*

Scopulŭ întru agonisirea averii numai atuncĭ este nobilŭ şi frumosŭ, décă prin avere vomŭ căuta a face câtŭ mai multŭ bine în lume, a ne face fericiţĭ pe noi şi pe alţii. Cam greu, dér ce sĕ facemŭ? Aşa se cere, aşa e bine. Bunurile pămêntescĭ suntŭ numai pentru pămêntŭ făcute şi nu le putemŭ duce cu noi în lumea cealaltă. Averea, ca orĭ şi ce lucru de pe pămêntŭ, e nestatornică şi peritóre. Este însĕ unŭ mijlocŭ, prin care o putemŭ face neperitóre şi o putemŭ duce cu noi şi pe lumea cealaltă: décă cu ajutorulŭ ei vomŭ sĕvêrşi multŭ bine, multe *fapte bune* în lumea acésta. Căcĭ numai faptele cele bune suntŭ averea nóstră cea mai sigură, pe care furii nu o potŭ fura, rugina n'o póte mânca şi moliile nu o potŭ róde. Mai bine vomŭ înţelege lucrulŭ acesta, décă vomŭ asculta frumósa pildă, ce ni-o dă unŭ vestitu filosofŭ (*Herder*):

Ḑice că unŭ omŭ avea trei pretinĭ. Pe doi dintre ei îi iubia fórte multŭ, dér pe alŭ treilea nu-lŭ prea băga în sémă, cu tóte că acesta îi era lui celŭ mai bunŭ şi mai credinciosŭ, după cum vomŭ şi vedé îndată. Intr'una din ḑile omulŭ acela fù chiămatŭ înaintea judecăţii, unde era pîrâtŭ, dér fără vină. „Care dintre voi, ḑise elŭ către cei trei pretinĭ ai sĕi, voiesce a merge cu mine şi a sta martorŭ la judecată pentru mine, că sunt pîrâtŭ greu şi împĕratulŭ este mâniosŭ?“ Pretinulŭ celŭ dintâiu ḑise, că nu póte, că are acum alte treburĭ de făcutŭ. Alŭ doilea merse cu elŭ până la pórta judecătoriei, de aci fugì îndĕrĕtŭ, pentru-că îi era frică de mâniosulŭ judecătorŭ. Alŭ treilea pretinŭ, la care nu ţinuse atâta, merse cu elŭ fără temere, întrà îndrăsneţŭ la judecătorŭ şi mărturisì cu cuvinte alese şi vrednice de creḑutŭ, că pîrâtulŭ este cu totulŭ nevinovatŭ. Judecătorulŭ ascultându-lŭ a eliberatŭ pe pîrâtŭ.

Trei pretinĭ are omulŭ în lumea acésta: *Averea, rudeniile şi cunoscuţii şi faptele lui cele bune.*

Óre cum se pórtă aceştĭ trei pretinĭ cu omulŭ, la césulŭ morţii, când Dumneḑeu îlŭ chiamă la judecată?

Mai întâiu averea îlŭ părăsesce şi nu merge cu elŭ nicĭ măcarŭ până la grópă. Rudeniile şi cunoscuţii îlŭ însoţescŭ până la uşa mormêntului şi de aci se înapoiază la casele lorŭ, ca sĕ véḑă ce e de făcutŭ cu pretinulŭ celŭ dintâiu alŭ rĕposatului. Numai alŭ treilea pretinŭ, la care omulŭ nu prea ţine în viéţă, *faptele cele bune*, însoţescŭ pe omŭ până la tronulŭ judecătorului celui prea-înaltŭ. Ele mergŭ înainte, vorbescŭ pentru elŭ şi omulŭ află îndurare şi graţiă dela înaltulŭ judecătorŭ.

Aşa-déră sĕ umblămŭ şi noi după pretinulŭ dintâiu, că de elŭ avemŭ lipsă pe pămêntŭ. Insĕ când umblămŭ după elŭ, sĕ nu uitămŭ nicĭ-odată pe celŭ din urmă. Cu alte cuvinte, sĕ facemŭ averea nóstră pretină bună cu faptele cele bune şi în urmă pe amêndoi sĕ ni i facemŭ pretinii noştri cei mai credinciosĭ. Pretinului alŭ doilea — rudeniilorŭ, póte că nu i arŭ prea veni la socotélă, ca noi sĕ unimŭ strênsŭ pretinulŭ întâiu cu alŭ treilea, ca la urma urmelorŭ pretinulŭ dintêiu sĕ rĕmână în stăpânirea pretinului alŭ doilea, care sĕ fiă, scii colea plinŭ ca stupulŭ, ér nu cu mâna gólă.

Sĕ vĕ dau o altă pildă. Unŭ părinte, care are mai multă grijă de a aduna averĭ marĭ pentru copiiĭ sĕi, decâtŭ a sĕmĕna în inima lorŭ virtutea, decâtŭ a-i deprinde de micĭ la fapte bune şi la purtărĭ alese, acela le lasă de moştenire pe mamonulŭ séu demonulŭ, care le va aduce în viéţă numai chinŭ şi nenorocire. Pentru-că e lucru sciutŭ de toţĭ, că mai tot-déuna părinţii bogaţĭ lasă în urma lorŭ copiĭ sĕracĭ şi nefericiţĭ, décă nu i-au deprinsŭ în fapte bune, câtŭ au trăitŭ cu ei în lume. Ast-felŭ în tótă ḑiua se adeverescŭ cuvintele, că:

„*Banii stringĕtorului*
Rĕmânŭ pe mâna risipitorului“.

Nu scii pentru cine adunĭ. Cine scie, unde se îngrópă munca ta de anĭ şi ce nevrednicĭ se vorŭ rĕsfăţa în averea ta adunată cu atâta sudóre!.. Fă déră din averea ta fapte bune, şi atuncĭ ai adunatŭ totŭ pentru tine şi pe mulţĭ ai fericitŭ în lume!

Mijloculŭ celŭ mai nevinovatŭ şi mai cinstitŭ, prin care avemŭ a ne agonisi avere şi proprietate, este fără îndoială lucrarea séu activitatea nóstră în chiămarea séu în starea ce ni-amŭ ales'o şi după urma căreia şi trăimŭ. Lucrarea nóstră e de lipsă, ca sĕ fiă sprijinită de împrejurărĭ favorabile şi condusă de înţelepciune şi chibzuinţă.

Puntea, pe care póte trece omulŭ la casa norocului, este ocasiunea bine-venită. Acésta este o jumĕtate a norocului şi străduinţa nóstră este a doua jumĕtate. Străduinţa nóstră însĕ trebue sĕ mai aibă pe lângă ea, ca soţe, nedespărţite, îndemânarea şi priceperea la lucru, pofta şi iubirea de muncă, ca cei mai bunĭ rotarĭ pentru rótele norocului.

Ca mijlóce supuse acestora mai suntŭ: 1) *păstrarea*, 2) *Intrebuinţarea timpului* (despre care amŭ mai vorbitŭ cu altă ocasiune), 3) *îngrijirea pentru onóre şi pentru numele bunŭ* (creditŭ) şi 4) *binecuvêntarea lui Dumneḑeu.*

Sub onóre şi nume bunŭ se înţelege pĕrerea, ce o au alţĭ ómenĭ despre îndemânarea nóstră la muncă, precum şi despre adevĕratulŭ nostru caracterŭ; ér sub creditŭ se înţelege încrederea, ce o au alţii în plătirea la terminŭ a datoriilorŭ nóstre, ce le avemŭ către celŭ-ce ni-a creditatŭ.

Folósele acestei pĕrerĭ suntŭ destulŭ de marĭ. Décă alţii au pĕrere bună despre noi, atuncĭ se punŭ bucurosŭ şi cu încredere în legăturĭ de afacerĭ cu noi, facŭ felurite învoelĭ cu noi, ne dau parale şi marfă fără nicĭ o siguranţă alta ş. a. E bine, când póte omulŭ sĕ lucreze cu capitalulŭ sĕu propriu; dér e rĕu, că cei mai mulţĭ nu au capitalulŭ de lipsă la începerea unei afacerĭ şi le cade bine şi le face multŭ ajutorŭ, décă află unde-va creditŭ. Fără ast-felŭ de încredere, fără creditŭ, nu se póte începe şi conduce nicĭ o afacere, nicĭ în mare, nicĭ în micŭ. De aceea cu dreptŭ cuvêntŭ se ḑice că: „*creditulŭ de multe-orĭ este mai bunŭ, decâtŭ banii gata.* Fiă-care omŭ dér mai alesŭ negustorulŭ, are neapĕrată lipsă de încrederea şi creditulŭ altora. Acestea însĕ trebue mai întâiu a şi-le câştiga cine-va.

Onóre, nume bunŭ, creditŭ îş póte câştiga cine-va prin împlinirea punctuală şi conscienţiósă a tuturorŭ datoriilorŭ sale. Cuvêntulŭ datŭ sĕ ne fiă sfântŭ, ca sĕ ne ḑică alţii, că în adevĕrŭ suntemŭ ómenĭ de cuvêntŭ, chiar şi atuncĭ, când ni-ar aduce vre o pagubă óre-care; sĕ dovedimŭ ast-felŭ, că onórea şi numele bunŭ suntŭ mai de preţŭ pentru noi, decâtŭ banii. Fără onóre şi fără nume bunŭ, măcarŭ de ai avé cine scie ce averĭ, nu poţĭ trăi fericitŭ între ómenĭ, n'ai nicĭ unŭ preţŭ în lume.

Câtŭ despre binecuvêntarea lui Dumneḑeu, orĭ cine scie, că fără voinţa şi binecuvêntarea lui nu prosperéză nicĭ o afacere; că tótă darea cea bună şi totŭ darulŭ desĕvêrşitŭ este de susŭ, dela părintele luminilorŭ. Aceea, ce noi amŭ făcutŭ în decursŭ de anĭ de ḑile, ni-se póte prăpădi într'unŭ minutŭ, décă celŭ de susŭ voiesce alt-felŭ, decâtŭ cum voimŭ şi facemŭ noi.

Décă Domnulŭ zidesce casa, atuncĭ înzadarŭ lucréză cei-ce o zidescŭ. Şi décă Domnulŭ nu păzesce cetatea, atuncĭ înzadarŭ o supraveghiază cel-ce o păzesce. De aceea căutaţĭ mai întâiu împĕrăţia lui Dumneḑeu şi dreptatea lui şi tóte celelalte se vorŭ adauge vouĕ! Adecă străduiţi-vĕ mai întâiu după adevĕrŭ şi virtute, şi bună-starea vóstră va cresce şi va înflori, şi binecuvêntarea lui Dumnaḑeu cu bogatele sale darurĭ se va sălăşlui în casele vóstre!

Braşovŭ, 16 Februarie 1895.

I. Dariu.

---

ei veḑură pe regele lorŭ, că aduce în chiar braţele sale şi lipitŭ de pieptulŭ sĕu sufletulŭ unei femei, s'au minunatŭ si au disŭ: „Cine este acésta, care se suie din pustie, plină de graţii şi răḑimată de mirele ei?“ — „Ea este frumósă între tóte fetele Ierusalimului“, rĕspunserĕ aceia, carĭ o însoţiau, „şi precum voi a-ţĭ cunoscut'o plină de îndurare şi iubire, astfelŭ o veţĭ vedé şeḑêndŭ pe unŭ tronŭ de mărire de-a dréptea fiului sĕu“.

Intr'aceea cei ce durmiau s'au deşteptatŭ şi vĕḑêndŭ trupulŭ fără sufletŭ, au începutŭ a plânge. Cele trei fecióre, carĭ au ţinutŭ făcliile, au desbrăcatŭ trupulŭ, ca sĕ-lŭ spele, însĕ elŭ s'a luminatŭ de-o lumină atâtŭ de mare, încâtŭ ele puteau sĕ-lŭ atingă, dér nu-lŭ puteau privi. Acéstă lumină a ţinutŭ până ce trupulŭ a fostŭ spălatŭ şi îmbrăcatŭ cu o pânză de mortŭ. Atuncĭ apostolii luară cu evlaviă aceste rĕmăşiţe pămêntescĭ şi le puseră în sicriu. Ioanŭ, care odihnindu-se la pieptulŭ lui Isusŭ, a beutŭ din marea de binefacerĭ; Ioanŭ, care şĭ a potolitŭ setea la isvorulŭ luminei vecĭnice, ducea palmulŭ strălucitorŭ, ér Petru şi Pavelŭ au luatŭ sicriulŭ pe umerii lorŭ. Petru începù sĕ cânte imnulŭ, „*in exitu Israel de Egypto*“, ér ceialalţĭ apostolĭ continuară psalmulŭ cu glasŭ linŭ. Dumnedeu a învĕlitŭ cu unŭ norŭ pe apostolĭ şi sicriulŭ, ast-felŭ că cântările se audiau fără ca sĕ se vadă cei ce le cântau. Angerii mergeau totŭ doi cu doi, cântândŭ cu apostolii şi umplêndŭ pămêntulŭ c'o nespusă dulcéţă.

Intregŭ poporulŭ din Israilŭ, mişcatŭ adêncŭ de acéstă cântare dulce, eşi din cetate, întrebândŭ că ce este? Maria a muritŭ! li-s'a rĕspunsŭ, şi învĕţăceii lui Isusŭ o ducŭ, făcêndŭ în jurulŭ ei acéstă musică, ce o audiţĭ. Atuncĭ au alergatŭ cu toţii la arme, sumuţându-se împrumutatŭ. Sĕ omorîmŭ pe învĕţăcei! diceau ei, şi sĕ ardemŭ trupulŭ aceleia, care a născutŭ pe acestŭ amăgitorŭ. Archiereulŭ tremura de de mânie — Étă! ḑicea elŭ, tabernacolulŭ aceleia, care a turburatŭ ţéra nóstră. Étă onórea ce se arată! Elŭ a pusŭ mâna pe sicriu, ca sĕ-lŭ rĕstórne, dér numai decâtŭ amêndouĕ braţele lui au secatŭ şi-au rĕmasŭ lipite de sicriu. Archiereulŭ atêrna acum de mânĭ, muncitŭ de-o grozavă durere. Totŭ poporulŭ a fostŭ orbitŭ de ângerii, carĭ erau în norĭ, şi archiereulŭ strigà: „Sfinte Petre, îndură-te spre mine, adu-ţĭ aminte, cum ţi-am ajutatŭ eu, când te-a pîrîtŭ slujnica ta“. — „Eu n'am vreme“, rĕspunse sfântulŭ Petru, „căcĭ sunt ocupatŭ în slujba Dómnei nóstre; însĕ crede în Dumnedeu şi în Fecióra, care l'a născutŭ, şi tu vei fi vindecatŭ“. — „Eu credŭ“, dise archiereulŭ sărutândŭ sicriulŭ, şi numai decâtŭ braţele sale au fostŭ deslipite şi aduse în starea lorŭ naturală.

— „Ia acéstă ramură“, adause capulŭ apostolilorŭ, „şi pune-o pe poporulŭ orbitŭ, că cei ce vorŭ crede, îşĭ vorŭ căpăta vederea“.

Apostolii ajungêndŭ în vale, au aşeḑatŭ corpulŭ într'unŭ mormêntŭ, asemenea cu acela alŭ lui Isusŭ Christosŭ, şi îngenunchiândŭ lângă elŭ, plângeau şi cântau. In diua a treia unŭ norŭ strălucitorŭ încunjurà mormêntulŭ şi unŭ parfumŭ dulce era împrejurulŭ lui, éră glasurĭ cerescĭ rĕsunândŭ, Isusŭ Christosŭ se coborî pe pămêntŭ încunjuratŭ de mulţime de ângerĭ.

Elŭ întêmpinà pe învĕţăceii sĕi cu cuvintele: „Pace vouĕ“. Ei i-au rĕspunsŭ: „Mărire fiă cu tine, care singurŭ ai făcutŭ marĭ minunĭ“. — „Ce onóre credeţĭ voi“, dise Isusŭ, „că ar trebui sĕ facŭ eu mamei mele?“ — „Dómne“, diserĕ ei, „înviéză-o şi pune-i trupulŭ ei de-a drépta Ta“.

Atuncĭ sfântulŭ Mihailŭ venì şi presentà lui Isusŭ sufletulŭ Mariei, ér Domnulŭ nostru ḑise: „Scólă-te, amica mea, vasŭ alŭ vieţii, templulŭ gloriei, pentru ca corpulŭ tĕu, care nu a fostŭ prihănitŭ cu necurăţia căsĕtoriei, sĕ nu fiă stricatŭ de viermii mormêntului“.

Şi îndată sufletulŭ s'a întorsŭ în corpulŭ Mariei, care eşi gloriósă din mormêntŭ. Ea se făcù nevĕdută în aerŭ, în mijloculŭ unei mulţimĭ de ângerĭ ea fù primită în cerŭ de fiulŭ ei, care o îmbrăţişéză şi o îmbracă în strălucire. Acolo ea este încunjurată de céta ângerilorŭ, închisă de mulţimea arhangelilorŭ, stăpânită de tronurĭ, încinsă de cântecul domniilorŭ, încunjurată de îngrijirea apostolilorŭ, închisă în îmbrăţişările stăpânilorŭ, onorată de puterĭ, lăudată de cheruvimĭ şi sĕrbătorită de serafimĭ. Treimea se bucură de dênsa, martirii o implóră, duhovnicii 'i-se rógă, vergurile o încunjură de armoniă şi însu-şĭ infernulŭ urlă de turbare înaintea mărirei sale.

Rassele omenescĭ și semințiile poporelorŭ*).

Până astădĭ nu esistă încă o clasificațiune generală, definitivă și sigură a rasselorŭ omenescĭ, la care se se ia în considerare tóte semnele distinctive dintre ele; derŭ totușĭ sistemulŭ acceptatŭ, care urméză, este celŭ maĭ folositŭ.

I. *Caucasianiĭ séu popórele rassei țerilorŭ de mijlocŭ din Europa, Ostindia și Africa nordică.*

Au capŭ ovalŭ séu rotundŭ, de colóre albă, dér și gălbue séŭ brunetă, cu pĕrŭ lungŭ, netedŭ séu crețŭ, blondŭ orĭ negru, *nicĭ odată lânosŭ;* fălcile nu suntŭ eșite înainte, ér' dințiĭ staŭ verticalŭ (dreptŭ).

Subdespĕrțămintele rassei acesteia le formézá:

A. Indogermaniĭ séŭ *Arieniĭ* (peste 700 milióne). Au colórea pieliĭ albă, pĕrŭ netedŭ, lungŭ, blondŭ, brunŭ séu negru; barbă stufósă, cu unŭ isvorŭ limbisticŭ comunŭ (sanscritŭ).

De aci sĕ țină:

1). *Germaniĭ (191 mil.)* anume: a) *Germanĭ* în Germania, Austria, Elveția, Provinciile rusescĭ de ostŭ (rĕsăritene), Luxenburg, și risipițĭ în America de Nordŭ, Ungaria, Rusia etc. milióne 72. b) *Englezĭĭ și Scoțianiĭ* (Anglo-Saxoniĭ) în Britania-mare, America nord., Australia, Africa sud. și risipițĭ în Ostindia etc. cu 100 milióne. c) *Scandinaviĭ* (Șvedia, Danemarca, Norvegia) cu 9·5 mil. d) *Olandezĭ*, în Țĕrile de josŭ, Africa sudică și în coloniile Java, Sumatra, Guyana etc. cu 5·5 milióne; e) *Flamandesĭ* în Belgia, Flandra și Brabantŭ, cu 4 milióne.

2. *Slaviĭ (113 milióne).*

a) *Slaviĭ de Nordŭ (100·5 mil.)* anume: *Rușiĭ marĭ și micĭ și Ruteniĭ* în Rusia, Ungaria ostică și Galiția, mil. 80; *Poloni, Kassubi, Masuri, Vendĭ* în Polonia ruséscă, Galiția vest., la granițele sudice și ostice din Silesia, Posen, Prussia ostică și vestică, Pomerania și în Lausitz, partea saxonă și prusiană; mil. 13. *Cehiĭ, Moraviĭ* și *Slovaciĭ* în Bohemia, Moravia, Silesia și Ungaria nordică cu 7·5 milióne; b) *Slaviĭ de sudŭ (12·5 mil). Sêrbiĭ și Croațiĭ* în Serbia, Croația, Dalmația, Slavonia, Bănatŭ, Bosnia, Montenegro și Herzegovina cu 6·5 milióne, *Sloveniĭ* în Stiria de sud, Carniolia, Carintia sud. și Istria cu 1·5 milióne; *Bulgariĭ* în Bulgaria și Rumelia ostică cu 4·5 mil.

Litvaniĭ séŭ *Lețiĭ* (se apropie de Slavĭ) în Rusia vestică cu 3 milióne.

4. *Greco Romaniĭ (130.5 mil.)*

a) *Neo-greciĭ*, în Grecia, Turcia europ. și asiatică cu 3·6 mil. *b) Italieniĭ* în Italia, Tirolulŭ sud., o parte din Triestŭ, Istria, Dalmația, Görz, (Gariția) și Gradișca cu 30 mil.; *c) Spanioliĭ, Portughezĭ și Cataloniani* dimpreună cu urmașiĭ lorŭ, carĭ sunt forte amestecațĭ prin coloniile spaniole și portugheze, în America centrală și America-sudică, Vestindia, insulele Philippine etc. cu 45 milióne; d) *Francesĭ, Provençalĭ și Valonĭ* în Francia, Elveția vest. Belgia și risipițĭ în Canada, Algirŭ etc. cu 42 mil; e) *Românĭ* (D a c o - r o m â n ĭ) în România, Transilvania, Bucovina, Basarabia, Ungaria, Serbia ost. mil. 9.4;) f) R e t o r o m a n ĭ și L a d i n ĭ în Elveția ost. (Graubünden și Engadin) și în Tirol sud. mil. 0·1; g) F r i a u l i (Furlani) în Friaululŭ italian., la Isonzo de lângă Görz și Gradiska, mil. 0·4;

5. C e l ț i ĭ, anume:

I r l a n d e z i ĭ séŭ Erzsi în Wales, Irlanda, Scoția și risipițĭ în America nord. etc.; A r m o r i c a n ĭ în Bretagne și pe insulele normanice (1·5 mil.) la olaltă 9 mil.

6. A l b a n e s i ĭ în Albania mil. 1·4;

7. I r a n i ĭ în Asia anteriórá și Caucasŭ (N e o - P e r ș i ĭ, Armenĭ, Cartvelienĭ, Kurdĭ, Ossețĭ, Grusienĭ, Georgienĭ, Lesghienĭ, Cerchezĭ, Afganĭ, Tadgicsi) etc. mil. 25.

8. I n d i a n ĭ (H i n d u s), Mahrațĭ etc., în India ostică mil. 240—250.

B. *Semițiĭ* (24 milióne). Au colórea pieliĭ maĭ multŭ întunecată spre brunețiă, pĕrŭ negru, adesea crețŭ, nasŭ încovoiatŭ și buze subțirĭ, anume:

1. A r a b i ĭ și B e d u i n i ĭ în Africa nordică și Arabia,

2. E v r e i ĭ, risipițĭ preste totŭ pămêntulŭ.

3. Rĕmășițele neînsemnate și urmașiĭ vechilorŭ C h a l d e i, S i r i e n ĭ, F e n i c i e n ĭ, Babilonenĭ, Asirienĭ etc. în Asia sudvestică. 4 Abesinienĭ și Nubianĭ, Galla, Somalĭ. Suahelĭ etc. în Abesinia, Geez, Tigre etc. în Africa ost.

C. H a m i ț i ĭ séŭ B e r b e r i ĭ (25 mil.) In Africa nord., mai multŭ de colóre brună-négră, cu pĕrŭ și barbă négră, puținŭ, sĕmĕnândŭ multŭ cu tipulŭ Negrilorŭ.

B e r b e r i ĭ, propriĭ în Marokko, M a u r i ĭ, K a b y l i ĭ și T u a r e g i ĭ, K o p ț i ĭ în Egipetŭ, o parte de A b e s i n i e n ĭ; D o n g o l a, B e d j a, S o h o și a.

II. Rassa Mongolică.

Cu colórea pieliĭ galbină-brună, pĕrŭ negru, netedŭ, sclipicĭosŭ, barbă rară; cu ochĭ micĭ tăiațĭ, piezișŭ și cu fălcĭ eșite în afară.

De aci sĕ țină:

A. P o p ó r ĕ l e f i n n i c o - u g r i c e, tare apropiate de Caucasĭ (12 mil.)

a) F i n n i ĭ, K a r e l i ĭ, L i v i ĭ, E s t h i și K u r i ĭ în Europa nordică.

b) M a g h i a r i ĭ și S ĕ c u i ĭ în Uugaria și Transilvania.

c) S i r ĭ e n i ĭ, M o r d w i n i ĭ, C e r e m i s i ĭ, S a m o ĭ e d i ĭ, W o g u l i ĭ, O s t ĭ a k i ĭ, W o t i a k i ĭ L a p i ĭ și C u r d i ĭ în Rusia de nordŭ.

(Va urma).

*) În editura G. Freitag & Bernadt în Viena a apărutŭ în a. c. o scriere de profesorulŭ A. L. *Hickmann*, intitulată: „*Geo grafisch-statisticher Taschen Atlas*", care conține date asupra tuturorŭ referințelorŭ statistice, geografice, economice etc. de pe totŭ rotogolulŭ pămêntului. Intocmirea cărțiĭ este forte practică. Prețulŭ unui esemplarŭ este 1 fl. 80 cr. — După acéstă carte interesantă amŭ estrasŭ aceștĭ articolĭ.

P. — P.

Descântece.

(Culese din poporŭ).

Descântecŭ de orbalțŭ.

Se luară nouĕ fete albe
Cu nouĕ măturĭ albe,
Cu nouĕ secerĭ albe,
Cu haine pe ele tóte albe,
Cu cosițe albe despletite,
Pe spate 'n josŭ slobodite.
Nime nu le-a vĕdutŭ,
Nime nu le-a auditŭ,
Numai Maica săntă
Pólă săntă a întinsŭ
Și acelea le-a cuprinsŭ,
Ér de unde sta
Apuca și le 'ntreba:
— Unde mergețĭ voi,
Nouĕ fete albe
Cu nouĕ secerĭ albe,
Cu nouĕ măturĭ albe,
Cu haine pe voi totŭ albe,
Cu cosițe albe despletite,
Pe spate 'n josŭ slobodite?
— O bine făcușĭ
Că ne întrebașĭ,
Maică săntă!
Că meremŭ la biserica albă,
Totŭ țiră și posdărĭ s'o facemŭ.
— Ba acolo nu alergațĭ,
Ci 'napoi vĕ îndreptațĭ,
Mai bine vĕ ducețĭ la N. N.
Și orbalțulŭ bine alegeți-lŭ,
Bine culegeți-lŭ.
Orbalțulŭ de demultŭ
Orbalțulŭ de curêndŭ,
Orbalțulŭ, ce cóce,
Orbalțulŭ, ce sparge,
Orbalțulŭ, ce se lățesce,
Orbalțulŭ, ce zămuesce,
Bine alegeți-lŭ
Bine culegeți-lŭ.
Din creerii capului,
Din fața obrazului,
Din deochii ochilorŭ,
Din audulŭ urechilorŭ,
Pe pĕrulŭ capului scóteți-lŭ,
Pagubă sĕ nu se facă
Urmă sĕ nu se cunóscă.

Descântecŭ de junghiurĭ.

Se luară, se duseră
Câțĭ crai, câțĭ împĕrațĭ,
Toțĭ la tabĕră plecațĭ.
Numai junghiulŭ lui N. N.
Cuiulŭ din cuierŭ l'a luatŭ
Și pe elŭ a încălecatŭ,
Și 'n Dunărea négră s'a băgatŭ;
Cuiulŭ a eșitŭ
Junghiulŭ a peritŭ.
Dă, Dómne lui N. N. lécŭ
In ceasŭ bunŭ din ceasŭ curatŭ,
Descântecŭlŭ dela mine,
Léculŭ dela Dumnedeu.

C. M.

Góna Cânilorŭ.

Pe la țĕră totŭ se mai ține, prin tradiția — scrie revista „Casa Rurală" — câte unŭ obiceiu romanŭ, cum (de esemplu) e următorulŭ:

In prima di a postului celui mare, în comuna Boldu din jud. Rîmnicu-Săratŭ se face obicĭnuitŭ în toțĭ anii tradiționala „g ó n a c â n i l o r ŭ" în felulŭ următorŭ: Se facŭ cete de-câte 10—15 ómenĭ, carĭ intră prin ogrădĭ și curțĭ, ca sĕ scótă cânii la drumŭ, séu îi înfundéză prin strimtorĭ, unde cu o îndemânare de admiratŭ punŭ mâna pe ei, îi apucă și le încleștéză fălcile în așa modŭ, ca sĕ-i pună în neputință de a mușca, lucru, ce de altfelŭ aceștia nu-lŭ potŭ face, fiind-că pofta mușcatului li-e tăiată prin câte-va loviturĭ, ce iau ca arvună. Apoi cu nisce „răvarurĭ" de lemnŭ făcute într'adinsŭ, în formă cilindrică și crestate cu cuțitulŭ, începŭ a-i freca sub códă până cândŭ ostenescŭ; mulțĭ cânĭ din causa acésta chiar morŭ.

Pe cânii, ai cărorŭ stăpînĭ dau ceva de bĕutŭ, îi lasă, ér pe ceilalțĭ pe câțĭ îi prindŭ îi „răvărescŭ" cu totŭ dinadinsulŭ, Diua aceea este destinată mai multŭ pentru góna cânilorŭ, carĭ spăriațĭ fugŭ unde nimerescŭ; décă eșĭ la marginea satului zărescĭ grupurĭ, grupurĭ de cânĭ stândŭ, fugindŭ, și audĭ pe mulțĭ urlândŭ. S'a observatŭ, că cânii, mai alesŭ cei bĕtrânĭ, au o presimțire pentru această di, fiindcă din zorĭ, fără a fi gonițĭ de cineva, es la „tîrcioișĭ".

Décă întrebĭ sĕtenii de ce facŭ lucrurile astea, uniĭ îțĭ rĕspundŭ: „sĕ se facă mălai la vară", alțiĭ nu'șĭ dau séma. Unŭ bĕtrânŭ, pe care l'am întrebatŭ din întêmplare (închipuindu-mĭ, că ține mai bine minte ceea-ce a apucatŭ de la părinți), mi-a rĕspunsŭ: „apoi gura moșului, pentru-că nu au fostŭ simțitorĭ, când au întratŭ păgâniĭ la o împĕrăție, ci mai simțitóre au fostŭ gâscele".— Ce spui moșule? Fă-mĕ sĕ 'nțelegŭ mai bine, îi disei. — „Apoi, da, uite așa s'a întêmplatŭ", și continuândŭ: „se vede, că cânii n'au fostŭ pe la culcușurile lorŭ și gâscele fiind din întêmplare pe acolo s'au speriatŭ și prin gîgăirea lorŭ au deșteptatŭ pe cei ce dormiau".

Eată cum credŭ, că se explică casulŭ ăsta alŭ gâscelorŭ, care este păstratŭ prin tradiție, și care după cum se vede, a 'nceputŭ sĕ degenereze, — deși presintă órecare interesŭ istoricŭ:

Galii, după ce au bătutŭ Clusanĭ, porniră cu rĕsboiu în contra Romei din causa următóre: unŭ deputatŭ din ginta Fabilor, fiindŭ trimisŭ sĕ mijlocéscă pentru împăcarea părțilorŭ beligerante — Galiĭ și Clușaniĭ — într'unŭ momentŭ de furiă, trase sabia și omorî pe unŭ duce galŭ. Aceștia trimițêndŭ la Roma sĕ ceară satisfacțiă și neprimind-o, porniră stele și bătură armata romană, punêndu-o pe gónă. Locuitoriĭ Romei s'aŭ retrasŭ parte cu armata, parte la văi și parte la Capitoliu. Camil, care trăia în exilŭ la văi, fù proclamantŭ dictatorŭ, însĕ acesta nu primì sub motivulŭ că exilațiĭ, fără votulŭ senatuluĭ, n'au dreptŭ la nicĭ o funcțiune. Atuncĭ unŭ tînĕrŭ plebeu se duse la Roma, prin o pórtă secretă, întră în capitoliu și rugà pe Senatŭ sĕ cheme și sĕ numească pe Camilŭ dictatorŭ. Galiĭ descoperindŭ urmele Romanului și luândŭ-se după ele aflară drumulŭ în Capitoliu și într'o nópte furtunósă era sĕ cuprindă acéstă cetate, dacă Romaniĭ n'arŭ fi fostŭ deșteptațĭ de gîgăitul „gâscelorŭ sacre".

Obiceiul de a sĕ goni cânii e încă în multe sate, der ar fi de doritŭ sĕ se scie, ce explicațiă îi dă poporulŭ.

MULTE ȘI DE TOATE.

Ómenii sburătorĭ.

Când Dumnedeu a făcutŭ viețuitórele pe pămêntŭ, a disŭ peștilorŭ, sĕ trăéscă și sĕ înóte în apă, pasĕrilorŭ sĕ sbóre în aerŭ, ér omului i-a disŭ disŭ sĕ stăpânéscă pămêntulŭ și sĕ mérgă pe elŭ, ca și celelalte dobitóce.

Elŭ însĕ n'a vrutŭ sĕ asculte porunca Domnului, de multŭ s'a învĕțatŭ a înota și a merge pe mare mai abitirŭ decâtŭ peștii și nemulțumitŭ cu atâta, étă că acum vrea sĕ sbóre în aerŭ, ca pasĕrile cerului.

In tóte țĕrile civilisate, în afară de silințele ce-șĭ dau ómenii de a descoperi cârma balonului, se facŭ totŭ așa de marĭ a construi mașinĭ sburătóre, carĭ silințe pare că vorŭ fi încoronate de succesŭ, chiar înainte de cârma balonului. Ce lucru minunatŭ va mai fi, când sătui de a sta pe pămêntŭ, ne vomŭ trânti o pereche de aripĭ artificiale și ne vomŭ ridica în văzduh mai susŭ decâtŭ cum se ridica Simonŭ magulŭ de pe vremea sf. Petru. In urma resultatelorŭ obținute cu mașina sburătóre de către d-nulŭ Maxim în Anglia, étă că diarele americane ne vestescŭ, că d-nulŭ Langley a imaginatŭ și elŭ o mașină sburătóre, care se pare mai perfectă, dice „Gazeta Săteanului."

Langley a făcutŭ, la 13 Decemvre, o esperiență publică, în fața unei numĕróse mulțimĭ la Quantico, aprópe de Washington, cu mașina sa sburătóre. Elŭ a sburatŭ cu ajutorulŭ mașinei la acea representație o distanță de 300 metri. Se spune, că mașina are 4 aeroplane, că e mișcată prin 2 helice aședate îndărătŭ, că are o cârmă verticală, prin ajutorulŭ cĕreia se póte îndrepta orizontalŭ, în sfîrșitŭ că articulațiunile elementelorŭ sistemului suntŭ ast-felŭ dispuse, că permitŭ a dobândi după voință mișcărĭ de suire și scoborîre.

Până acum amĕnuntele lipsescŭ în privința acestei mașinĭ. Orĭ-cum acesta e unŭ pasŭ mare în navigațiunea aeriană și dorimŭ câtŭ mai grabnicŭ sĕ se reușéscă a se forma mașinĭ sburătóre practice, căcĭ aceste fiind micĭ și puținŭ costisitóre vorŭ puté fi la îndĕmâna fiă-căruia; aceste mașinĭ sburătóre vorŭ fi în navigațiunea aeriană față cu balónele, aceea ce suntŭ luntrele față cu vapórele în navigațiunea acuatică.

*

Cine este regele animalelorŭ.

La acéstă cestiune unŭ vechiu vânătorŭ africanŭ rĕspunde: Urméză-mĕ la o fântână din desertŭ pe o nópte luminósă, când umbrele suntŭ distincte și negre, când luna apare pe ceriulŭ fără norĭ. Totulŭ este luminatŭ, ca diua, de o lumină argintie. Așédă-te pe unŭ blocŭ de stâncă și privesce animalele îndreptându-se spre adăpătóre: boi sĕlbaticĭ, rinocerĭ, antilope, și câte-odată, décă apa este mare, și lei. Dér cine vine sĕ sperie aceste animale, și mai cu sémă pe gingașa antilopă? Ea ridică capulŭ și dispare în umbră. Celelalte animale la rêndulŭ lorŭ ascultă și părĕsescŭ marginile lacului.

Numai inevitabilulŭ șacalŭ, acestŭ sburdalnicŭ printre animale sĕlbatice, rĕmâne singurŭ la postŭ. Urechia umană obtusă n'a putatŭ primi unŭ sunetŭ și îndată se aude pasulŭ greoiu și cadențatŭ alŭ unei trupe de elefanțĭ. Ei suntŭ aprópe de apă.

Șacalii se așédă cu códa întinsă în urma lorŭ, celelalte creaturĭ au dispărutŭ. Regele bea. Nu se mai aude unŭ sunetŭ. Elŭ îșĭ stropesce spinarea, turbură apa și se retrage în modŭ solemnŭ. In urmă revinŭ la malŭ supușii sĕi și béu cum potŭ, ceea ce elŭ a murdăritŭ. Decĭ pentru animale, elefantulŭ este rege.

Cursulŭ pieței Brașovŭ.

Din 2 Martie 1895.

Bancnote rom.	Cump.	9.74	Vênd.	9.77
Argint român.	Cump.	9.70	Vênd.	—.—
Napoleon-d'orĭ	Cump.	9.77	Vênd.	—.—
Galbenĭ	Cump.	5.85	Vênd.	5.90
Ruble rusescĭ	Cump.	132.—	Vênd.	—.—

Mărcĭ germane	Cump. 60.20	Vênd.	—.—
Scris. fonc. Albina 5%	100.75	Vênd.	101.75
Lire turcescĭ	Cump. 11.15	Vênd.	—.—

Prețurile cerealeor din piața Brașovŭ.

Din 1 Martie st. n. 1895

Mĕsura seu greutatea	Calitatea.	Valutea trincă fl.	cr.
1 H. L.	Grâu cel mai frumos	5	40
„	Grâu mijlociu	4	90
„	Grâu mai slabŭ	4	60
„	Grâu mestecatŭ	3	70
„	Săcară frumósă	3	50
„	Săcară mijlociă	3	10
„	Orzŭ frumosŭ	3	50
„	Orzŭ mijlociu	3	—
„	Ovĕsŭ frumosŭ	2	30
„	Ovĕsŭ mijlociu	—	—
„	Cucuruzŭ	4	20
„	Mălaiu	4	60
„	Mazĕre	5	20
„	Linte	6	50
„	Fasole	5	60
„	Sĕmênță de inŭ	10	—
„	Sĕmênță de cânepă	4	—
„	Cartofĭ	1	10
„	Măzĕriche	—	—
1 kilă	Carnea de vită	—	48
„	Carnea de porcŭ	—	52
„	Carnea de berbece	—	—
100 kil.	Sĕu de vită prôspĕtŭ	23	—
„	Sĕu de vită topitŭ	33	—

Cursulŭ losurilorŭ private

din 27 Febr. 1895.

	cump.	vinde.
Basilica	8.80	9.05
Creditŭ	200.—	201.—
Clary 40 fl. m. c.	59.—	—.—
Navig. pe Dunăre	—.—	160.—
Insbruck	27.—	—.—
Krakau	26.50	27.50
Laibach	25.—	25.25
Buda	63.—	—.—
Palffy	60.—	60.50
Crucea roșie austr.	18.—	18.50
dto ung.	11.90	12.30
dto ital.	12.75	13.25
Rudolf	23.75	24.75
Salm	71.—	73.—
Salzburg	27.—	27.75
St. Genois	73.50	74.50
Stanislau	—.—	—.—
Trieitine $4^1/_2$% 100 m. c.	150.—	—.—
dto 4% 50	70.—	—.—
Waldstein	51.50	—.—
sĕrbescĭ 3%	42.50	43.50
dto de 10 francĭ	—.—	—.—
Banca h. ung. 4%	133.25	134.25

Bursa de Bucurescĭ

din 27 Februarie n. 1895.

Valorĭ	Do-bênda	Scad. cup.	Cu banĭ gata
Rentă română perpetuă 1875	5%	Apr.-Oct.	101.—
Rentă amortisabilă	5%	„ „	98.¹/₄
„ „ (Impr. 1892	5%	Ian.-Iul.	97.¹/₂
„ „ din 1893	5%	„ „	97.¹/₂
„ „ 1894 int. 6 mil.	5%	Apr.-Oct.	96.—
„ „ (Impr. de 32. ¹/₂ mil.	4%	Ian.-Iulie	84.¹/₄
„ „ (Impr. de 50 mil.	4%	„ „	86 ¹/₄
„ „ (Imp. de 274 m 1890	4%	„ „	86.¹/₄
„ „ (Imp. de 45 m. 1891	4%	„ „	86 ¹/₄
„ „ (Im. de 120 iul. 1894	4%	„ „	87.—
Oblig. de Stată (Conv. rurale)	6%	Mai-Nov.	102.—
Oblig. Casei Pensiunilor fr. 300	10	„ „	280.—
Oblig. comunei Bucuresci 1883	5%	Ian.-Iul.	94.³/₄
„ „ „ din 1884	5%	Mai-Nov.	—
„ „ „ din 1888	5%	Iun.-Dec.	—
„ „ „ din 1890	5%	Mai-Nov.	95 ¹/₄
Scrisurĭ fonciare rurale	5%	Ian.-Iulie	94 ¹/₄
„ urbane Bucuresci	6%	„ „	101 —
„ „ „	5%	„ „	89 -
„ „ Iași	5%	„ „	79.³/₄
Oblig. Soc. de basalt artificială	6%		—
	V. N.		
Banca Rom. ult. div. fr. 12.81	500	150 v	—.—
Banca Nation. ult. div. 86.—	500	intr. v.	1580.
Banca agricolă	500	150 v.	150.—
Dacia-România ult. div. 35 lei	200	intr. v.	380.—
Naționala de asig. ult. div. 43 lei	200	„ „	402.—
Soc. Bazalt. Artif. ult. div. lei 30	250	„ „	—.—
Soc. Rom. de Constr. ult. div. 15 l.	250	„ „	120. -
Soc. Rom. de Hârtie ult. —	100	„ „	—.—
„Patria" Soc. de asig. ult d. 4 lei	100	„ „	110.-
Soc. rom. de petrol 1 em. u. d. 0	200	„ „	—.—
„ „ „ 2 em. u. d. 0	1000	„ „	—.—
Soc. de fur. militare u. d. 60 lei	500	„ „	—.—
„Bistrița" soc. p. f. hârtii 80	1000	„ „	—.—
Societ. p. const. de Tramways	200	„ „	—.—
20 francĭ aurŭ			20.07

SCOMPTURĬ:

Banca naț. a Rom.	6%	Paris	2¹/₂%
Avansurĭ pe efecte	7%	Petersburg	4¹/₂%
Casa de Depunerĭ	7¹/₂	Berlin	3%
Londra	2%	Belgia	3%
Viena	4%	Elveția	3%

Têrgulŭ de rimătorĭ din Steinbruch.

La 25 Februarie n. 1895

Starea rimătorilorŭ a fostŭ de 863 capete, la 26 Februarie au întratŭ 1184 capete și au eșitŭ 1036 rĕmânêndŭ la 27 Februarie unŭ numĕrŭ de 112.769 capete.

Se notéză marfa: unguréscă veche grea dela 47.— cr. până la 48.— cr. marfă unguréscă tineră grea dela 49.— cr. până la 50.— cr., de mijlocŭ dela 47.— cr. până la 48.— cr. ușóră dela 47.— cr. până la 48.— cr.

Marfă țĕrănéscă grea dela 46.— până la 47.— cr. de mijlocŭ dela 46.— cr. până la 47.— cr. ușóră dela 47.— cr. până la 47 ¹/₂ cr.

Bursa de mărfurĭ din Budapesta.

din 27 Febr. n. 1895.

Sĕminte	Cualitatea per Hect.	Prețulŭ per 100 chilogr. dela	până
Grâu Bănățenescŭ	80	6.60	6.65
Grâu dela Tisa	80	6.65	6.70
Grâu de Pesta	80	6.60	6.65
Grâu de Alba-regala	80	6.60	6.65
Grâu de Bácska	80	6.70	6.75
Grâu ung. de nordŭ	80	.—	.—

Sĕmințe vechĭ orĭ nouĕ	soiulŭ	Calitatea per Hect.	Prețulŭ per 100 chilogr. dela	până
Săcară		70—72	5.40	5.45
Orzŭ	nutrețŭ	60—62	6.	6.35
Orzŭ	de vinars	62.64	6.40	6.85
Orzŭ	de bere	64.66	7.20	8.20
Ovĕsŭ		39.41	5.95	6.35
Cucuruzŭ	bănăț.	75	.—	.—
Cucuruzŭ	altŭ soiu	73	.—	.—
Cucuruzŭ		—	.—	.—
Hirișcă	„	—	.—	.—

Prețulŭ pe 100 chilograme.

Productediv.	Soiulŭ	Cursulu dela	până
Sem. de trif.	Luțernă ungur.	38.—	48.—
—	francesă	.—	.—
—	roșiă	55.—	65.—
Oleu de rap.	rafinatŭ duplu	.—	.—
Oleu de in		.—	.—
Uns. de porc	dela Pesta	49.—	50.—
„	dela țĕră	.—	.—
Slănină	svêntată	42.50	43.50
„	afumată	48.—	49.—
Sĕu		.—	.—
Prune	din Bosnia în butĭ	8.25	8.50
„	din Serbia în sacĭ	8.25	8.50
Lictarŭ	slavonŭ nou	16.5	17.—
„	bănățenescŭ	.—	.—
Nucĭ	din Ungaria		
Gogoșĭ	unguresci		
„	sêrbescĭ		
Miere	brută	.—	.—
„	galbină strecurată	.—	.—
Ceară	de Rosenau	.—	.—
Spirtŭ	brutŭ	.—	.—
„	Drojdiuțe de spirt	.—	.—

Cursul la bursa din Viena.

Din 1 Martie 1895.

Renta ung. de aurŭ 4%	124.—
Renta de coróne ung. 4%	99.35
Impr. căil. fer. ung. în aurŭ 4¹/₂%	127.80
Impr. căil. fer. ung. în argint 4¹/₂%	104.35
Oblig. căil. fer. ung. de ost. I. emis.	125.50
Bonurĭ rurale ungare	98.20
Bonurĭ rurale croate-slavone	98.25
Imprum. ung. cu premii	161.20
Losurĭ pentru reg. Tisei și Segedin.	153.50
Renta de hârtie austr.	101.75
Renta de argint austr.	101.70

Proprietarŭ: **Dr. Aurel Mureșianu.**
Redactorŭ responsabilŭ: **Gregoriu Maiorŭ.**

Anunciurĭ
(inserțiunĭ și reclame)

Suntŭ a se adresa subscrise, administratiunĭ. In casulŭ publicăriĭ unuĭ anunciu maĭ mult de odată se face scădĕmêntŭ, care cresce cu câtŭ publicarea se face maĭ de multe-orĭ.

Administrațiunea

Numere singuratice din „Gazeta Transilvaniei“ à 5 cr. se potŭ cumpĕra în librăria **Nicolae Ciurcu.**

A V I S U !

Prenumerațiunile la **Gazeta Transilvaniei** se potŭ face și reînoi orĭ și când dela 1-ma și 15 a fiă-căreĭ lunĭ.

Domniĭ abonațĭ sĕ binevoiască a arĕta în deosebĭ, când voiescŭ ca espedarea sĕ li-se facă după stilulŭ nou.

Domniĭ, ce se abonéză din nou, sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ și sĕ arate și posta ultimă.

Administraț. „Gaz. Trans.“

Tipografia A. Mureșianu, Brașov.